
ہزار رنگیں دنیا

پروفیسر طاہرہ احساس جتک

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

عدالت روڈ، کوئٹہ

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ۽ انت۔
بیدۂ اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چھاپ کت نہ کنت۔

ہزار رنگیں دنیا
(آزمائے)

پروفیسر طاہرہ احساس جتک
۲۰۱۹ء

ISBN # 978-969-680-108-5

نہاد: =/100 کلدار

بلوچی اکیڈمی ۽ اے کتاب میراث پر ننگ پریس کراچی ۽ چھاپ کنائینگ ۽ شنگ کتک۔

نامدات

بلوچستان ۽ درائيس جهدكارانى نامءء كه بلوچى نبشته كن آنت

ل

<u>تا کدی</u>	<u>سرگال</u>
6	☆ ہزار رنگیں دنیا۔۔۔ علی دوست بلوچ
9	☆ پروفیسر طاہرہ آزمانک۔ ڈاکٹر نعمت اللہ گچی
13	1۔ اُف پہ غریبی
17	2۔ بے ڈولیں سانگ
20	3۔ پُل، آپ، نوٹ
22	4۔ اللہ پاک، انصاف
25	5۔ یاتانی دریچک
27	6۔ کجانت آبادی
30	7۔ دومی کنارہ
33	8۔ راستیں مہر
36	9۔ اولی برف باری
39	10۔ شہمات
42	11۔ وہ سال، گڈی
45	12۔ آرام، زند
47	13۔ ذرا جیں دشت

- 50 14- جاوړ
- 54 15- منی دل گنوک انت
- 58 16- لالچ
- 61 17- چوش هم بیت
- 66 18- تکبر
- 70 19- واهے بد قسمتی
- 74 20- وښو
- 78 21- دیانت داریں آفیسر
- 81 22- وهد چوش هم بیت
- 85 23- وهدء سلام انت
- 89 24- بے ضمیریں مرد
- 92 25- پی ایچ ڈی اسکالر
- 95 26- مہرء تعویز
- 98 27- محرومی

ہزار رنگیں دنیا

پروفیسر طاہرہ احساس جنک ء ماتی زبان براہوئی انت، بلتے آبانی گس ء بلوچی ء ہم گپ بیت۔ آئی کہول ء گوں علم، زانت ء لبرانک ء سیادی ء راباز دیر انت ہمے سبب انت کہ بانک وت وانگ ء زانگ ء پڑا اتلگ ء ہمے پڑا کارکنگ ء انت۔ آئی پت ء پیر کی جاہ ء ہند خضدار انت۔ اودا وانگ ء زانگ ء خاص زالبولانی راہشونی ء آئی کردستا کرزایت۔ ہما جاوراں کہ اودا وانگ ء زانگ پہ جنک ء زالبولاں عیہ زانگ بوتگ اودا ہم اے کہول ء دروردیگ بوتگ۔

مردم اے ہم گوشت کنت کہ اودے مہلونک ء رااے درگت ء یک سکینے رستگ ء آہاں وتی جنک پہ وانگ جاہاں دیم داتگ انت۔

علم ء زانت ء اے کاروان دیم ء جنزان ء وتی منزل ء نیمگ ء روگ ء انت اے کاروان ء بانک ء وتی جنک حمیرا صدف حسنی ہم گوں انت کہ فلسفہ ء استاد انت ء لبرانک ء پڑا ہم نامدار انت۔ اے سوب مندی ء بانک طاہرہ احساس ء کردہوار انت۔

بانک ء رادیر انت کہ لبرانک ء پڑا وتی ساچستاں دیم ء آرگ ء انت۔ بانک براہوئی، اردو ء بلوچی ء نبشتہ کنت۔ اے درگت ء آئی بازیں کتابے دیما اتلگ چو کہ بلوچی ء ”شانتل“ آئی شاعری ء دپتر انت ء زالبولانی لڑ ء آئی ء اولی نام انت کہ شعرانی دپترے چھاپ بوتگ۔ یک نیمگے ء بلوچی ء بازیں زالبولے جوانیں

شاعری کنگ ء انت ء لبرانک ء نام در آرگ ء انت ، تہ دومی نیمگ ء بلوچی ء کسہ
 بزاں فلشن ء ہم جو انیں نام دیم ء پیداک انت ۔ اے پڑا جنین آدم ہم وتی ساچشت
 آں دیما آرگ ء انت ء آسر پد انت کہ دیروئیں لبرانکاں فلشن کجام جاہ ء رستگ ء
 آئی لوٹ ء گزر چے انت ۔

بنداتی دور ء نوشتہ کاراں بانک گوہر ملک ، بانل دشتیاری ء رند لہتیں دگہ
 نبشتہ کار بوتگ انت ۔ نوکیں دور ء زاہدہ رئیس راجی ، رخشنده تاج ، عندلیب گجلی ، صبیحہ
 کریم ء اے دگہ ہوار انت ۔ بانک طاہرہ احساس ء ہم بلوچی فلشن ء وتی گام ایر
 کرتگ ء آئی آزمائکانی اولی کتاب ”ہزار رنگیں دنیا“ ء نام ء شمنے دست ء انت ۔
 اے گوں بلوچی زبان ء آئی مہر ء مانزمان انت ۔

”ہزار رنگیں دنیا“ ء کل 27 آزمائکان انت ۔۔۔ آئی بن گپ ء کسہ آئی
 چاگرد ء شون ء دینت ۔ زالبولانی بے وسی ، ناانصافی ء زلم ، امیری ، غریبی مہر ء محبت ،
 وانگ ء زانگ ء ارزشت ، دود ء ربیدگ ء دگہ بازیں بن گپ انت کہ اے کسہانی
 تہا ہوار انت ۔ آئی ء کسہاں ڈیہہ ء کلگ ء شہری زند ء ندارگ گندگ بنت ، ”یاتانی
 دریچگ“ ء اے ٹکرا ء بہ چارات ۔

”فلم ہلاس بوت ، من گوں وتی نوکر ء شہ بال ء دراتک انت من گاڑی ء
 اوشتوک ات انت بلئے مرچی کلیم گوں من گون نہ ات ۔ منی بنگلہ ء ہروڑیں آسرائی
 است ات بلئے کلیم ء کمی ات پرچہ کہ آڈنی ملکاں شنگ ات ۔ ہمودادگہ سورے کتگ
 ء ء منا آئی یلہ کرتگ ات“ ۔

ہمے پیم ء ”بے ڈولیں سانگ بندی“ ء اے ٹکرا ء بہ چارات ،

”ما گوشت کہ تئی جنک ء مئے باز ہزمت کتگ آئی ء گوشت کجام

جنک؟

من گس بانک ء نیمگ ء دست ٹال کت۔ پیر مرد ء پہ کندگ گوشت کہ
 آ۔۔۔ اے منی لوگ بانک انت۔۔۔ جنک نہ انت۔۔۔ منا پہل کن، مہ رد بوتوں
 ۔۔۔ من گوشت بلکیں گوٹڈیں زہگ کہ لیب ء انت پہ تئی شرپ ء تئی دیم ء پیدا ک
 بوتگ انت۔ ہے گپ ء من حیران بوتوں کہ اے چونیں سانگ بندی یے۔۔۔“

بانک طاہرہ احساس ء گیشتریں آزمانک ”بیانیہ تکنیک ء نبشتہ کنگ
 بوتگ انت۔۔۔ زبان ء بیان ہم سادگ انت۔ کسانیں آزمانک زیات انت۔
 املا، جوڑشت ء چیزے کسہانی آسمر ء نیمگ ء کم دلگوش گور کنگ بوتگ بلتے پدا ہم
 اے بانک ء اولی آزمائکانی کتاب انت، آئی یک جہدے کرتگ ء آئی اے جہدے
 رالیزانک ء الموش اتک کنگ بیت۔ باریں شرگردار آئی کسہانی بارو اچے گوش
 انت۔۔۔ کمیں ودارالمی انت۔

ڈاکٹر علی دوست بلوچ

شال۔ ۱۲ دسمبر ۲۰۱۸ء

پروفیسر طاہرہ آئی آزمانک

یک وہدے ات کہ بلوچی نبشتہ کنوک کم ات انت ء وانوک چد ء کم تر۔ اے ردء جنین آدم ہج حساب ء نیست ات۔ پنجاہ ء دہک ء مولانا ندوی ء ”اومان“ ء آزات جمال دینی ء ”بلوچی“ ء مردماناں بلوچی ء نبشتہ ء وانگ ء سکین دات بلتے بڑن ء گپ ایش ات کہ زالبول اے پڑا فال فال ہم گندگ نہ بوت انت یکے ایش کہ بلوچ جنین آدم چہ لوگ ء درکپگ ء پوت عیب زانت ء دومی ایش کہ پزالبولاں گیکیں وانگ جاہ ہم کم ات۔

اگاں راستی ء بہ گندے بلوچ زندء ہر پڑا باز پشت ء انت۔ حاوندء کریم ء بلوچ ء راساہ دات، قوم ء راج دات، زبان، ذات دات ء چہ وتی گنجیں در اچار دانگ پس دات کہ مالی داری یے بہ کنت بلتے بحت ء استال کہ گیک نہ بنت گڑاں پمانی ہر نیمگ ء تہاری بیت۔ مرچی کہ آئی وتی چاریں نیمگ ء چم شانک دات انت گڑا زانت ء کہ دنیا دیم ء شتگ ء آنوں سر پد بوت کہ نیست ہمانی نیگ انت کہ علم ء زانت ء رژنائی ء نہ زانت۔

انچو کہ من برزا گوشت۔۔۔ مئے جنین آدم تنگہ چہ مردین ء پد منتگ انت۔
 بلئے نون و ہد بدل بوتگ، نون پروفیسر طاہرہ ء آئی ء ڈولیں دگہ بازیں لائقیں شیر زال مئے
 دیم ء انت۔ ڈاکٹر طاہرہ بلوچ لبزانک ء مزنیں نامے، آوت یک استادے ء پھ چکاں
 شو نکارے۔ ڈاکٹر طاہرہ بلوچی براہوئی ء اردو ء نبشتہ کنت۔ آئی بلوچی شاعری ء یک
 کتابے پرے زوتاں منی دیم ء گوشتگ نون آبلوچی آزمانک نویسی ء پڑا ایر کپتگ۔
 آئی راج ء پہوالی زند باز نکی ء دیستگ ء پہوالی زند ء اڑ ء ججالاں جوانی ء سر پد انت۔
 اے کتاب ء ہمے پیس میں چا گردے ء رنگ ء درو شم پیشدارگ بوتگ انت۔
 ڈاکٹر طاہرہ ء وتی زبان براہوئی انت، بلئے آئی ء بلوچانی دومی زبان بلوچی
 ء اے کتاب نبشتگ۔ بلوچستان ء بازیں دمگاں بلوچی ء براہوئی ہر دو یک پیس
 گوشتگ ء نبشتہ بنت چو کہ میر گل خان ء منیر بادینی ء مثال مئے دیم ء انت کہ
 آیاں ہر دو زبانان نبشتہ ء گپ جنگ۔ چوشیں مردمانی لڑ دراج انت کہ آبلوچی ء
 براہوئی ء نبشتہ ء گپ جن انت، ڈاکٹر طاہرہ احساس ہمیشانی لڑ ء ہوار انت۔
 ڈاکٹر طاہرہ وت زانتیپگ ء ڈک و ججالاں جوانی ء پوہ انت۔ آاے ڈگان
 پد رنگ ء دیم ء آرگ ء باز شرزانت۔ اے آئی دل ء باز نکی انت۔ اگاں شری ء
 بچارے آئی موضوع غریب ء ڈکھ آما چیں مردمانی زند ء سر ء انت۔ ایشانی تہاسور
 ء سانگ ء ردیں رسم، سورانی زر ء مال ء لالچ، جنکانی کسانیں عمری ء سور، کسانیں
 جنکاں گوں پیرین مردمانی سور دیگ، یک جنے ء سرا دگہ جنے ء گرگ، وسوء زلم،
 دروگیں بہتام ء سیہ کاری اے کسہانی تہا پیش دارگ بوتگ انت۔ اے انچیں رنگ ء
 درو شم انت کہ ایشان نبشتہ کار مارا یت ء ہمے بانک طاہر ء سر حال انت۔

اے کتابِ آزمانک گونڈے ڈولدار انت۔ برے برے ٹیکنیکی حساب
 کسے باز تک ء نرور بنت چشکہ کسے ء ”گڈ سر“ نرور تر انت۔ اے گپ ء دگہ انجیں
 گپ پشت کپتنگ انت۔ آئی آزمانک در پہ در بزاں چہ زندگی ء آرات نہ انت۔
 ایشی ء باز بند و گندان ت بلے من گندیں ڈاکٹر طاہرہ ء اے گپانی سر باز د لگوش داتگ۔

ڈاکٹر نعمت اللہ گجلی

آزمائنی بهر

(هزار رنگیں دنیا چہرہٴ ندارگ)

اُف پہ غریبی

شام ۽ ساعت پنج اُت۔ آوتی کوہنیں گلی گس ۽ نُشت۔ دروازگ پُرشنگ
 ات ایوک ۽ دیوالانی سنگ مک ات انت۔ اے گس آئی پس ۽ پیرک نیگ ات۔
 بس ہے یکیں نیکی پس ۽ پیرکاں آئی سر ۽ کرتگ ات کہ آئی ۽ راساگے داتگ ات۔
 درائیں روچ مزدوری ۽ خواری ۽ رند آئی بدن چہ درد ۽ بد حال ات ۽ سک دم برتگ ات
 آئی دیم چہ دز ۽ حاک ۽ یک ات۔ آیک کوہنیں تگردے ۽ سرانشت۔ اے تگرد آئی
 ماس ۽ وتی دستان جوڑ کرتگ ات۔

لہتیں سال بیت کہ آئی ماس مرتگ ات۔ آئی ۽ راپہ وتی ماس ۽ علاج ۽ بچی
 نیست ات۔ آ لوگ ۽ نشت ۽ توارے کت کہ ”ماہ گل بیا اے بے چارگ ۽ چاہ، ماہ
 یے بدے مرچی من باز دم برتگوں“۔ ماہ گل چہ کڈک ۽ دراتک آئی دست ۽ کلنڈیں
 چاہ دانے ۽ دو پیالہ ات انت۔ آئی اے چیز لشکری ۽ کر ۽ ایر کت انت۔ لشکری ۽ توار
 جت ”ماہ گل تراز کواۃ ۽ زرس ات انت؟

ماہ گل وتی درتگیں گُشان ۽ رامیں چک ات ۽ گوشت کہ زکواۃ۔۔؟ توہ
 چرے زراں۔۔۔ دُرجان ۽ پس من داں بیگاہ ۽ زکواۃ ۽ دفتر ۽ دیم ۽ نشت انت۔ من ۽
 چارلوت شناختی کارڈ گون ات۔ من وتی نام چہ درستاں ساری نوشتہ کرت بلتے منا زرنہ

رست۔ اے دگہ درائیں مہلونک ۽ دست ۽ ہزار، ہزاری نہیں نوٹ ات انت۔ اے درست چیرمین ۽ سیادات انت۔ آما سٹر ۽ لوگی اوں۔۔۔ ماہ گل ۽ دست وتی برزا کت ۽ گوشت اے ہم زکواۃ ۽ زرگر ایت۔ آبلائیں ماشٹرے ۽ ایشی ۽ دکا نے ہم است۔ آئی کر ۽ زرمچ انت بلئے آچیرمین ۽ سنگت انت آئی جن زکواۃ ۽ زران گپت۔ منی بدحتی بس ہمیش انت کہ من غریباں ۽ غریباں کس جست نہ کنت۔ منایک کلدارے ہم نہ رست۔

اے مردماں بچار وتی مردمان نوکری دینت۔ افسرانی وتی مردم انت۔ مارا کس جست نہ کنت ماہ گل ۽ ارس رتک انت۔ لشکری ۽ توارت کت، ماہ گل تو خدائی امیت ۽ بدارالم حداپاک مئے سراہم بزرگ کنت۔

”بل اے گیاں تو بہ گوش کہ درجان کجاشنگ؟“

آہے گد دوچی ۽ دفتر ۽ شنگ۔ ہما گندے جامگے جوڑ کتگ ات۔ ہمانی زرانی گرگ ۽ شنگ۔ ہمسا ہگ ۽ جنکے ہم گون انت۔ شر۔۔۔ لشکری ۽ چاہ ۽ پیالہ لنٹان جت ۽ گٹ گٹ ۽ چاہ وارت۔

مرچی لشکری ۽ دل ۽ یک امیت است ات، پرچہ کہ حاصل خان ۽ گوشتگ ات کہ بینک ۽ چیراسی ۽ جاگہ ہورک انت ۽ منجر آئی درستی انت باندا ترا ہمو دابراں الم ترا اے نوکری رس ایت۔ لشکری ۽ وتی تمایں زندہ مزدوری ۽ پوریاگری کتگ اٹ۔ آئی ۽ ہفت زہگ ات انت۔ آئی ۽ درستی زہگ مسیت ۽ وانینگ ۽ ات انت۔ لشکری ۽ مدام دل ۽ گوشت کہ غریبی ۽ سبب ۽ من وتی زہگاں اسکول ۽ وانیت ہم نہ کناں۔۔۔!

یک روپے لشکری چہ مسیت ء ملاء اش کت کہ علم ء در برگ ہر مرد ء جنین ء
سرافرض انت بلئے آتہنا نیکرا ہی علم ء وتی زہگاں دیگ ء انت دنیا ئی علم ء حاترا زر ء
مال ء ضرورت انت ء گوں من زر نیست ات۔

شپ گوست شُت۔ دومی روچ ء حاصل خان لشکری ء را بینک ء نیجر ء کرا
برت۔ بیچارگ ء دل درک درک کنگ ء ات کہ باریں چون بیت، نوکری رس
ایت یا نہ رس ایت۔

حاصل خان دفتر ء پترت آئی پشت ء لشکری پترت۔ لشکری دل ء گشگ ء
ات چونیں زیب داریں دفتر ء منی بچک ء اگاں بوانتیں انچیں دفتر ء مالک
بوتگ ات بلئے منازر نیست انت کہ زہگاناں وانینت بہ کنناں۔
نیجر ء توار کرت، آل واجہ لشکری تئی چنت زہگ انت؟
لشکری ء پسودات۔

”واجہ ہفت زہگ انت۔“

”چچنکس جنک ء چچنکس بچک انت؟ نیجر ء وتی کوٹ ء را شرکت ء
دست جیب ء کت انت۔“

”واجہ شش جنک ء یک بچکے۔“

”بچک کسان انت، یا جنک؟“ نیجر ء گوشت۔

ناواجہ جنک مستر انت، لشکری ء گوشت۔

نیجر ء پہ بچکندی گوشت۔۔۔ تئی جنک مستر انت گڑاں شر رنگ ہم بنت
تو پرچہ نوکری لوٹئے۔

لشکری ۽ گوشت ”واجہ من سر پد نہ بوتائ؟“

منجر ۽ گوشت ”باند انت تو سر پد بہ بے۔“

لشکری ۽ گوشت واجہ من غریبے اوں بلئے بے غیر تے نہ اوں۔

”من ہر چیز ۽ سوداء کت کناں بلئے وتی عزت ۽ سوداء کت نہ کناں۔“

گوئے گیاں لشکری گوں گز یگتیں چماں دفتر ۽ دراتک ۽ گس ۽ نیمگ ۽ راہی بوت۔ آئی
دل ۽ دم پہ ساعت ہے یکیں حیاں پیدا ک ات کہ اُف پہ غریبی ۽ کہ چوشیں روچ اوں

پیشدارایت۔

بے ڈولیس سانگ بندی

سر سبز ء شادا ہیں کوہ ء ڈلانی دامن ء کچائیں سڑک ء سرامے گاڑی اینگو
آنکولڈان ء روان ات۔ من سک ٹنگ اتاں۔ کولر ء دپ پچ کرت، ”اُف یک
تڑپے آپے مان نیست انت۔“

فاروق ء ٹہک دات ء گوشت ”آں بانک ترا پکنک ء باز شوق ات ناں
نوں مزاہ بہ گر۔“

من گوشت پرواہ نیست اللہ من انت۔

کے دور ء لہتیں گس گندگ بوت انت۔ من توارجت ”بوشٹ اڈے بابو
۔۔۔ اوداہہ چار لہتیں گس است انت، جلدی راہی بو۔۔۔۔۔ اے کوہانی مردم سکیں
مہمان نواز انت۔“

ماچہ گاڑی ء ایرکپت انت ء گسانی کراشت انت۔ اے سر سبز میں جاگے
ات۔ دڑ چکانی ساہگ چون وش انت۔ قدرت ایشانی نگہپان بات۔ اے سہت ء
تزندیں گواتے کشگ ء ات۔ منی گشان گوات ء بال دات بلے منی لٹانی سر اشعر ء
گالے ات۔ ”بال کن منی گشان ہمراہے منی جان“ فاروق ء کند ات۔ واوا۔۔۔۔۔ تئی
حشکیں لٹانی سراچونیں وشیں سوتے۔ فاروق منی لوگ واجہات۔

من گوشت ”تو کہ ہمراہ بہ بے درائیں دنیا منی چماں منی ہمراہ انت۔ من
 وتی گھڑی چارات کہ دونج ات۔ اے کسانیں آبادی یے ات لہتیں حاکی گس ات
 انت۔ ادء سادگیں زند و بودے ات اداء ہر وڑیں مال ءِ میش، گوک، گزانڈ، است
 ات ہرنیمگ ءِ مرغ و میشانی توار، گوکانی توار، ہر گورء چڑکا ات۔

لہتیں جنین آدم منے دیم ءِ پیداک ات۔ مارا ایشاں بُرت ءِ یک بانے ءِ
 نادینت۔

گس بانک یک شرنگیں جنکے ات۔ ایشی ءِ عمر بلکیں بیست سال بوتگ
 ات۔ یک گونڈیں زہگے گس ءِ دیم ءِ گوازی کنگ ءِ ات۔ مارا آئی ءِ پیتل ءِ تاس ءِ
 سارتیں آپ دات۔ گس بانک بازربا ات، آئی وتی چماں سیائیں کنجل جنگ ات،
 لٹنے سہرات انت ءِ دیے چو چارد ہی ماہ ءِ ات۔

من جست کت کہ ”اے گونڈو کہ گوازی کنگ ءِ انت کئی زہگ انت؟“
 آئی ءِ پسودات کہ ”منی زہگ انت۔“

ماشاء اللہ --- ”تئی عمر و کسان انت گڑا اے چون تئی زہگ انت؟“
 آئی پسودات کہ ”ما کو ہی مردم وتی چکاں زوت سور دینت۔“

گس بانک ءِ منے دیم ءِ نان آرت ءِ تاس ءِ شیر ءِ بینگ مان کت۔ من
 گوشت کہ فاروق بہ ور چوں وش انت۔ ماشہر ءِ مدام کڑہائی ءِ روسٹ ورا انت اے
 سادگیں چیز پہ منے بالاد باز جوان انت۔ وہدے مانان وارت ءِ ہلاس کت۔ یک
 پیر مردے گس ءِ اتک، آئی عمر شست ءِ ہفتا د سال بوتگ ات۔ آئی دست ءِ لٹے است
 ات سلا مے دات۔

فاروق گوں آئی ء دست ء ذر وہ بوت۔۔۔ حال ء احوال بوت۔

آئی ء وتی لوگی ء را گوشت کہ باریں شامردماناں ورگ مرگ دا تگ یا

ناں؟ من ڈگاراں کار ء بوتگ اوں۔

فاروق ء گوشت ”کہ تئی جنک ء مئے باز خدمت کتگ۔“

آئی ء گوشت کجام جنک؟

من دست ہما جنک ء نیمگ ء ٹال کت۔

پیر مرد ء کندات ء گوشت کہ اے منی لوگ بانک انت۔ جنک نہ انت۔

من ء پہل کن من نہ زانتگ۔

گو نڈیں زہگ کہ لیب ء ات تچان ء پیر مردم ء کرا اتک ء گوشت اش ابا

ابا۔۔۔۔۔ تو اتلگ ء۔

من حیران بوتان کہ اے چونیں سانگ بندی یے اے مردک وچٹ پیر

انت، اے زال ء بہ چار کہ چار دہی ماہ یے ء اے مردو۔۔۔۔۔ حد اہم چونیں زلم کنت۔

گڈی ء ماچا اے مردماں اجازت گپت ء راہ گپتیں۔

من گاڑی ء و سوار بوتوں بلئے منی سرجمیں پگر گوں ہما جنک ء ات کہ آوتی

زند ء گوں اے پیر مرد چون گوازین انت۔ اے چونیں زندگی یے ء اے چونیں

کانودے۔ ہے پگر اں من ء سک تکا نسر کرتگ ات۔

پُل، آپ ۽ نوٹ

جنين ۽ توارڪت، ”اوپنڊو ۽ پيس گس ۽ شڪر نيست انت۔۔۔!“

من گوشت ڪه ”من چون ڪناں ڪه شڪر نيست۔۔۔! مني ڪر از نيست۔“

جنين ۽ توارڪت هما پنجاه ۽ نوٹ ڪج انت ڪه تو گوشت ڪه من بچت ڪتگ

۽ بينڪ ۽ جمع يه ڪنن، به روپنڊو ۽ شڪر گر ۽ بيار۔

من وتي جيب دست جت، اف۔۔۔ پنجاه ۽ نوٹ ڪه من په مهري ۽ جيب ۽

ڪتگ ات ڪه من ايشي ۽ اير ڪناں بلهه مرچي هه شڪراں بلاس بونگي ات۔ من مدام

وتي جنين ۽ گوشتين ڪه لهتين زراير ڪنگي انت۔ چيز چون گران انت وله يڪ روپي ۽

يه هم بچت نه ڪنت۔ من تهنا اراده ڪرتگ ات ڪه پنجاهي يه اير ڪناں۔ بينڪ ۽

اگاں هر ماه پنجاه اير به ڪناں۔۔۔ گڙاں چنت بنت؟ تو زانئ ڪه مني پگار چنڪس انت

بس يڪ هزار ۽ گس ۽ حرج باز انت۔ من پميشا گوشاں ڪه مارا چيزه زراير ڪنگي

انت۔

من توارڪت به روپنڊو ۽ ديم دئ ڊڪان ۽ بلهه شڪر ڪار ايت۔

من وتي فائل زرت ۽ چه گس ۽ در ڪپتاں۔ سائڪل ۽ سوار بوتان ۽ ديم په دفتر ۽

رہادگ بوتان۔ ديم ۽ يڪ پهلهه است ات من چه ڪيتو هما پنجاهي ڪش ات ڪه مرچي

ايشي ۽ آخري ديدار ۽ ڪنن پدا بينڪ ۽ جمع ڪنگي انت۔ هه وهده ڪه من پنجاهي در ڪت

گوات ۽ ترندیں کولے ۽ چہ منی دست ۽ پنجابی زرت ۽ بال دات۔ پُہل ۽ جہل ۽ آپ
 نچک ۽ ات منی پنجابی ہے آپ ۽ کپت۔ منی دپ چو درتگیں بوٹ ۽ بوت۔ من چہ
 سائیکل ۽ جہل ۽ ایر اتکاں ۽ آپ ۽ را یک پیم چارات داں گنداں کہ ہمانت منی
 پنجابی آپ ۽ گون انت ۽ روگ ۽ انت من توارکت۔۔۔ تو کجاروئے منی مہروان،
 کجاروئے، من بربادباں کجاروئے۔۔۔ بوشت۔۔۔ بوشت۔

اللہ پاک ۽ انصاف

آئی لاش خون ۽ مین ات ۽ کسانیں باگے ۽ یک کنڈے ۽ کپوک ات۔ آئی
 وفاداریں حذمت گار ۽ لاش ہم آئی کش ۽ کپوک ات۔ گل بانو ۽ دیم ۽ یک چکندے
 ات۔ مرچی اے مزنیں جیل ۽ دیوال چچو ملور انت گوں حداء اے چچو شکایت کنگ ۽
 انت کہ منے بانک کجام قصور ۽ کُشگ بوتگ، آئی ۽ راچو بے دردی جنگ بوتگ۔ جیل ۽
 دومی کنڈا ہتیں جنین آدم رنج ۽ ملوری ۽ اُشتوک اتاں۔ گل بانو ۽ کسانیں زہگ لاش ۽ کرا
 اوشتاگ ۽ گریوگ ۽ اتاں۔

من اے گوڈوانی کراشتاں، ایشاناں بگل ۽ کُرت داں ایشاں گیشتر گریوگ
 بناکت۔ من ایشاناں تسلمہ دات ۽ چہ لاشاں یک کُرت برت۔ آزرہگ یکے دومی ۽ پہ
 ارمانی چارگ ۽ اتاں۔

کوہانی دامن ۽ کسانیں میٹگے ات۔ اے کوہانی سرسبزیں دامن ۽ گل بانو ۽
 وتی کسانیاں گوازیٹنگ ات۔ گل بانو چہ کسانیاں ۽ وشرنگیں جنکے ات۔ وہدے آورنا بوت چو
 چار دہی ماہ ۽ بوت۔ ہے ہند ۽ زرداریں ریسے ۽ وہدے گل بانو دیست داں دومی روچ ۽
 آئی لوگ ۽ شُت۔ پداوتی مات ۽ پت گوشت انت کہ منی گواجاہ ۽ گل بانو ۽ لوگ ۽
 برات رئیس چو کہ مزنیں مالدارے ات پمیشا گل بانو ۽ مات ۽ پت و ش بوت انت کہ

آئی زہگ ۽ سانگ گوں مزنیں کہولے ۽ بوتگی انت۔ آسک گل اتاں۔ ہے زوتاں پہ سورۂ تیار بوتوں۔ گل بانو ۽ پس ۽ ہے رئیس ۽ مال کہ رس اتگ اتاں ایشی ۽ گیشتری بہر گل بانو ۽ دات۔ ایشانی سور بوت ۽ گل بانو وتی ترو ۽ نا کو ۽ لوگ ۽ شت۔ وہد گوازن ات گل بانو ۽ رادوز ہگ بوت۔ بلتے نوں رئیس پشومان ات کہ من پر چوتی زر ۽ مال گل بانو ۽ نام ۽ کرتاں من چون بہ کناں کہ اے زر ۽ مال دو بر منی نام ۽ نبشتہ بہ بنت۔

یک روچے رئیس ۽ گل بانو ۽ گوشت تو ہنچو زراں چون کنتے، ایشاں منا بدے من چہ ایشاں کارو بارے کناں۔ بلتے گل بانو ۽ گوشت کہ اے منی پرداچ انت من ایشاں ترا چون دات کناں۔

اے گپ ۽ رئیس ۽ راسک تورینت، آئی پہ ضد ۽ کینگ وتی تو پک درکت ۽ گل بانو ۽ سراداشت ۽ گوشت کہ ”جلدی کن وتی مالاں منی نام ۽ بہ کن“۔۔۔ اگاں ناں گڑا۔۔۔ گل بانو ۽ وتی زہگانی دیم ۽ چارات آبرگی ات انت پمیشا آئی ۽ رئیس ۽ را گوشت کہ ”بروکا گدے بیار من مالاں انوتی نام ۽ کناں“ منی درائیں مال ۽ جائیداد چد ۽ پدتی انت، آئی ۽ وتی لنکک کا گد ۽ جت۔ رئیس ۽ ہے کا گد وتی کیتو ۽ کت کمودیر ۽ پد آئی ۽ گس ۽ نو کر تو ارکت کہ بروگل بانو ۽ تو ارکن من باگ ۽ اوں۔ وہدے دوئیں باگ ۽ اتک انت۔ رئیس ۽ ہر دو تیرے تیرے جت انت ۽ ایشانی لاش باگ ۽ دور دات ۽ گوشت اے نو کر گوں منی جنین ۽ سیاہ کاری ۽ بوتگ من پمیشا اے کشتگ انت۔

رئیس زادگ ۽ راشکار ۽ باز شوق ات۔ نوں آسک وش ات کہ مال ۽ ملکیت ہمانی دست ۽ اتاں جنین دگہ باز بیت، آدرشت شکار ۽، کوہانی نیام ۽ کوہ ۽ سراسر کپت

بلئے پادے لگوشت ۽ جہل ۽ کپت۔ سے روچ گوشتگ ات مردم حیران اتاں کہ رئیس
 کجا گارانت۔ آئی جون ۽ راہمودا کوہانی بالی مرگ ۽ اے دگہ رستراں وارت ۽ کپ
 کپ کرت۔ وہدے بیتگ ۽ مردماں آئی ۽ پٹ ۽ پول بندات کت داں آئی لاش ہمودا
 کوہ ۽ ذرکپت ہے پٹ ۽ پول ۽ نیام ۽ مردماناں اے ہم معلوم بوت کہ رئیس ۽ گوں وتی
 جنین ۽ چے کتگ۔ درائیں مردماں گوشت کہ حداء گوں رئیس ۽ کشگ ۽ گل بانو ۽
 راانصاف داتگ۔

یاتانی دریچک

من سنیماہال ۽ چٹ ہما کنڈا نشنگ اتوں کہ چہ دریگ ۽ سارتیں گواتے
 پیداک ات۔ ہما پیش ۽ وڑا کہ آگوں من یک جاہ ات، بلئے ہال ۽ مردک ۽ دریگ بند
 کت۔ من اے مچی ۽ ہما مردم ۽ گوناپ ۽ شوہاز کنگ ۽ اتوں بلئے آگنگ نہ بوت۔ آ
 نوں کجا شوہازگ بیت۔ آئی ۽ رامڈتے بیت کہ منا دنیا ۽ تڑندیں تو پانانی تہا بلہ یے
 داگ ۽ شنگ۔ من گین سارتے کش ات ۽ پگر کت کہ من چونیں ڈکھ ۽ ویلیں گارے
 ۽ کپتنگ اوں۔

آئی گوں من انچیں دھوکہ یے کرتگ ات کہ سنیما ۽ پردہ ۽ فلم و چارگ ۽
 اتوں بلئے منی سوچ و فکر وتی گوشتگیں یاتان ات۔ منی چماں ارس چوہور ۽ رچگ ۽
 اتاں۔ مرچی منی دست ۽ تئی دست نیست ات۔ ہما قول ۽ اقراریات انت کہ تو چونیں
 وشیں گپ جنگ ات۔ تو گوشتگ ات کہ منے یک ماڑی یے بہ بیت، دیم ۽ یک
 گاڑی یے اشتوک بہ بیت، یک دوزہگ ڈن ۽ گوازی کنگ ۽ بہ بنت، اے وش
 حیا لیں جنت مدام تو منا پیش داشتگ ات۔ پدا من گوشت کہ من ۽ ہیچ نہ لوٹ ایت
 ایوک ۽ تو سلامت بہ بے ۽ بس۔۔۔ پرچکہ تو منی زندگی یے۔ منے نوک سور بوتگ
 ات کلیم ڈنی ملکہ ۽ روگ ۽ ات۔ من گوشت تو مہ رو، داں آئی ۽ گوشت کہ ادا گزران

نہ بیت من شمنے خاطر اڈنی ملک ء رواں، شمنے آسراتی ء واستہ ء شمارا من وش ء وشحال
گندگ لوٹاں۔ فلم انگت روگ ء ات ء من وتی ترانگاں گار اتاں۔ منی ذہن ء منی
گوست ء یات پیدا ک ات انت۔ منایات انت انت کہ فلم وہدے ہلاس بوت تو
من ء دست ء گپت ء چہ ہال ء ڈن گاڑی ء کرا اوشتارینت۔۔۔ تو گوشت منی جان
۔۔۔ یک روچے مارا ہم انچیں گاڑی یے بیت۔ ماوتی جند ء گاڑی ء سوار ہاں۔
فلم ہلاس بوت من گوں وتی ملازم ء ہال ء دراتکوں۔ منی گاڑی ڈن ء اوشتوک
ات بلے مرچی کلیم گون نہ ات۔ منی بنگلہ ء راہروڑیں آسراتی مان ات بلے کلیم ء کمی
ات پرچکہ اڈنی ملک ء شنگ ء ہموداد کہ سورے کتگ ء منا یلہ یے داتگ۔ من وتی
جند ء محنت ء اے جاہ ء سر بوتگوں۔ گوں ہے یاتاں منی روانہ بوتوں، تانکہ من گس ء
سر بوتوں۔ سر جمیں راہ ء منی دل ء ہے یکیں گپ ات کہ مردین آدم سکیں مطلبی بنت آئی
مہرانی ء سرا باور کنگ بہ بیت۔

آبادی کجا انت؟

سچہیں میتگ ۽ مردم ہے پریشانی ۽ گارات انت کہ نون چون بیت۔ روچ ۽
 ڈڑستیں مردم وتی کاراں دست گٹ اتاں بلتے شپ کہ بوت درست پریشان بوت
 انت کہ نون چون بیت۔ لہتیں روچ ساری روتا کہ ۽ جارے جنگ بوتگ ات کہ
 درائیں کچائیں بان ۽ جگی دوردیگ بنت۔ شپ ۽ دہ بج ات درائیں مردم یکجا مچ بوت
 انت ۽ اے بابت ۽ پگر اش کت۔ یکے ۽ گوشت ”ابوڑے بابی من چون بہ کناں“ آئی
 دست سراکتاں ۽ گوشت کہ مارا سی سال انت کہ ہے جاہ ۽ نشنگ ۽ زندگوار میتگ
 نون یکدم ما کجا بہ رواں؟

ماسر جمیں روچ ۽ کمپنی ۽ کارکناں ۽ شپ ۽ وتی کڈک ۽ کایاں نون اے نوکیں
 ججالے کہ آمے ہے کڈکاں ہم دوردیگ لوٹ انت۔ ما بے کس ۽ غریب کجا بہ رواں؟
 ما وتی گوٹواں کجا بہ براں؟ حکومت ۽ منے غریبانی پرواہ نیست، آئی ۽ راگوں منے
 درداں کار نیست۔ دگہ یکے ۽ گوشت کہ منی بز اس تو وتی زہگاناں وانگ ۽ زانگ ۽
 راہ نشان داتگ یاناں؟

اف تو چونیں گپ کنئے مارا گس ۽ پورگ ۽ پچی نیست تو وانگ ۽ گوٹو
 اف اڑے غریبی۔۔۔ نون باریں چون بیت؟

اے میتگ ء یک کالونی یے ہم است ات کہ چیراسی، چوکیدار، ء کلرکانی
 نام ء الاٹ ات۔ رحمت خان پگر کنگ ء ات کہ ہے کوٹرائی کرادرستیں مزدور پوت
 کچائیں گس بست ء وتی زند ء ہمودا گوازینت کن انت۔

رحمت خان یک زانتکار یں مردے ات۔ درائیں میتگ ء مردم یکجامچ بوت
 انت۔ رحمت خان چہ موٹرسائیکل ء ایرکپت ء ایشانی کرا اتک ء گوشت کہ واجہاں سے
 چیز ء مدام عزت ء بہ کن ات ماس ء پوس، استاد، ء کانودے۔ چیراسی ء توار کرت واجہ
 ہے چیراسی ء چوکیدارانی کوٹراں بہ چارچنچوتنگ انت۔ منے گس ء مردم باز انت
 بازے دہ دہ مردم انت۔ دوکمرہ انچوکیں برانڈ جہل ء دوفٹ آخر ما مردم نہ انت؟ افسرانی
 گساں بہ چار بلتے آیوک ء دو مردم انت مرد ء جن، بس دوزہگ ء اے بلائیں بنگلہ،
 بلائیں کمرہ بلائیں ہال، سرکارگوں سرکاری ملازماں انصاف نہ کنگ ء انت۔

رحمت خان ء گوشت اے کمپنی ء مالک ء باند انت کہ مزدور طبقہ ء واسطہ
 یک کالونی یے بستیں گڑا مزدورانی مسئلہ حل بوتگ ات بلتے کس توجہ نہ کنت۔ تہنا
 غریب برباد انت کہ اے بلائیں کمپنی والا ایوک ء وتی کار ء کناں وتی آمدن ء مزن کن
 انت آئی ء راگوں بے وسیں مزدور ء چے کار۔

رحمت خان ء گوشت کہ اے کچائیں آبادی یے چنائی ء غیرکانودی انت
 ایشی ء الم دور دینت۔

گڑانوں چو بہ کناں، باندا یک ریلی یے بہ کش انت اخبارانی دفتر ء دیم ء
 زارشانہ بہ کناں حکومتی مردماں درخواست بہ دیاں کہ منے نند جاہ ء بند و بست ء بہ کنت

کہ ما کجا بہ روایں۔

دومی روچہ جمن، رمضان، لالو درائیں میٹگہ مردم مچ بوت انتہ ریلی
یے جوڑکت نعرہ جنان در کپتاں۔

”لاپ، پُچ، گیس، لاپ، پُچ، گیس۔۔۔۔“

باریں اے توار کجا رس ایتہ چے بیت۔ چومہ بیت کہ گوستگیں سال
ہے وڑاوت سراوت آچ غریبانی گساں آس بہ گپیت۔ ہے گسانی آس گریہ چل
مردم بیران بوتگ اتہ بلتے حکومتہ انگت اے مسئلہ حل نہ کتگ کہ اے آس چون
لگ اتگ۔

روزگاری، بے گسی، بے تعلیمی، معاشرہ دزہ ڈاکو پیدا ک بیت لاپہ
واستہ مردم ہروڑیں گندگیں کار کنت۔ اے ریاستہ ذمہ واری انت کہ معاشرہ
مردماں مککہ مدد بہ کنت۔

رمضانہ توار برزکتہ گوشت کہ لاپ، پُچ، گس۔۔۔۔ لاپ، پُچ،
گس۔۔۔۔

دومی کنارہ

آئی ء زوت گاڑی ء دروازگ پچ کرت گوں تیزی ء گونڈو ء کراسر بوت۔
 گونڈو ء راسائیکل ء لگت کتگ ء چکل داتگ ات۔ ولہ آسک ٹی ات، جنک باز
 ترسو کے ات ء گریوگ ات۔ میڈم ء آئی راوتی بگل ء کت ء گاڑی ء سوار بوت۔ میڈم
 وتی بنگلہ ء سر بوت ء جنک ء راپلنگ ء سرانادینت۔ آئی ء وتی کاردار توار کرت، ورگ
 ء چیز آورت ء جنک ء رادات۔ جنک ء ورگ بندات کت۔ میڈم ء کاردار لہتیں زر
 دات کہ بہ رولیب ء گوازی ء چیز بہ گر بیار۔ کاردارشت لہتیں لیبی چیز گپت ء آرت۔
 نوں گونڈوسک وش ات ء گوازی ء بوت۔

اے میڈم ء راپانزدہ سال بیت کہ بے چک ات۔ میڈم ء پہ واہگے اے
 زہگ چارات کہ اے سہت ء گوازی کنگ ء ات۔ میڈم ہے گونڈو ء چارگ ء
 پگرے ء کپت کہ زہگے ء پیدا ک کنگ چنخو تکلیف دنت پداشی ء مزن کنگ، تعلیم
 دیگ، معاشرہ ء جوانیں جاہ یے دیگ، یک بلائیں جہدے لوٹیت۔ بلتے مرچاں
 اے کسانیں زہگ چہ بمب تراکاں فنا بنت ء روانت، اسکول، کالج، یونیورسٹی ء ہم
 زہگ محفوظ نہ انت۔

ہاماتاں جست کن کہ آوانی زہگ بمب تراکے ء ٹکر ٹکر بوٹگ انت۔ ہما
 ماس ء جست بہ کن کہ آئی جنک ہفت، ہشت سال ء عمر ء دُزی بنت ء درندہ مردمانی
 دست ء روانت خراب کاری ء دور دیگ ء رند ء کُشگ ء دور دیگ بنت۔ مہلوک چون

ظالم انت کہ آواں اے گوٹڈیں معصومانی سراہم رحم نہ بیت۔ میڈم پادا تک شت
 جنک ۽ کرا آئی ۽ راجک ات ۽ دل ۽ دعا کت کہ حد انت کہ اے زہگ ۽ دگہ وارث مہ
 بیت اے منی زہگ انت ۽ منی بہ بیت۔ من وت ایشی ۽ رودیناں منازہگ نیست منی
 کٹ حالی انت منی گس ۽ چک ۽ تواری نیست۔

میڈم ۽ زہگ ۽ راناں دات ۽ پلنگ ۽ سرانا دینت۔ رند ۽ وتی ماٹری چارات
 کہ اے بلائیں گس ۽ ایوک ۽ من ۽ مردچے کناں؟ اے بلائیں ماٹری ۽ رادگہ وارث
 ہم نیست۔ پدا دعائے کت کہ ایشی ۽ رادگہ وارث مہ بیت اے منی چک انت من
 ایشی ۽ وتی زہگ ۽ پیم ۽ رودیناں۔

میڈم ۽ وتی کاردار چیز ۽ گرگ ۽ بازار ۽ دیم دات ۽ وت تسلہ بوت کہ شپ
 انت ۽ اے زہگ ۽ رند ۽ کس نیت۔ اے منی زہگ انت۔۔۔ نیم گھنٹہ ۽ رند آئی ۽
 کاردار اتک ۽ میڈم ۽ راگوشتے کہ بی بی بازار ۽ یک مردے سک پریشان ات ۽
 کوکار کنگ ۽ ات کہ منی جنک گار انت، منی جنک سہب ۽ سرا نیگ انت گار انت
 باریں کجا انت۔ سہریں جاگ ۽ اسپتیں شلوار، مود کسان انت، گوشاں پوپلی در انت
 منی لوگی سک بے وار ۽ بزرگ انت گریوگ ۽ انت۔ کاردار ۽ گوشت کہ من اے مردم
 آرتگ پرچکہ اے درائیں نشانی ہے جنک نیگ انت۔ میڈم ۽ دل جہل کپت ۽ آئی ۽
 گوشت کہ مردک ۽ بیار۔۔

کاردار ۽ مردک آورت۔ جنک ۽ وہدے وتی پت دیست داں سک گل
 بوت۔ مردک ۽ میڈم ۽ دیم ۽ دست بست ۽ دعا کت کہ تو منی زہگ ۽ آرتگ دگہ
 درنداہانی دست ۽ رگینتگ۔

میڈم پہ ارمانے جنک ء چارگ ء ات کہ آئی مردگس ء پترت۔ آسک ملور
 ات کہ آئی ء دست ء چیزگار بوت۔ آئی سرچکر وارت ء پلنگ ء سراقپت۔ بے
 سدی ء آئی ء مردماں آئی ء راہسپتال ء بُرت۔ ایمرجنسی ء جلدی جلدی دارو ء درمان
 کنگ بوت۔ وہدے آئی ء ہوش کت گڑاڈاکٹر ء آئی مردتوارجت کہ ترا مبارک بہ
 بیت تئی جن ء لاپ پُرانت۔

راستیں مہر

شاہ بانو تو منایل کئے ء و تى راہ ء اچ من جتا کئے ۔۔۔؟

ہو شاہ بانو ء گوشت۔ تو منى تہا چے کى يے دىستگ بہ گوش، من تى تروز ہگ
اوں، منى غریبى ء مہ چار، اللہ مزن انت منا تعلیم است منى دست سلامت انت من تى
واستہ محنت کناں، من ترا جوانیں زندے دیاں، منى مہر پہک ء راست انت، من ء یلہ
مہ کن۔۔۔ اسلم ء چم چہ ارس ء پڑ اتاں۔ شاہ بانو منى کر از ر ء مال نیست بلتے من
محنت کناں، تراوش کناں تو منى سرا بھیسہ بہ کن۔

شاہ بانو چہ زہرى ء اسلم ء چارگ ء ات۔

شاہ بانو منا اے جتائى ء درد ء مہ دئے، بچار من پر تو گز یوگ ء اوں۔ منى دل

ء حقال مہ زور شاہ بانو چو مہ کن۔۔۔۔

بلتے شاہ بانو پہ رحیم ء گنوگ ات کہ آئى ء کراز ر ء مال، ماڑى ء بنگلہ است ات۔
رحیم ء گوشت کہ من سور نہ کرتگ، پر چکہ شریں جنک نہ رستگ نوں تو منى زند ء اتلگ
ئے، منى شوہاز سرجم انت۔ وہد گوزان ات رحیم ء شاہ بانو ء مہر محکم بوہان ات ء بے
چارگیں اسلم یک کر کنگ بوتگ ات۔ وہدے اسلم ء گوا جا رہ شاہ بانو ء اتک داں

شاہ بانو ء گوشت کہ من اے لنگڑ ء وار ء نہ گراں۔ دگہ لہتیں مردمانی ہم گوا جا راتک
انت بلئے شاہ بانو چہ درستاں انکاری بوت۔

نوں شاہ بانو ء پت مجبور بوت ء گوشتے کہ من نوں تئی انکار ء او پار نہ کناں تو
چچو مردم انکار کرتگ نوں ہر کس بییت انت من ترادیاں۔

رحیم پے شاہ بانو ء چٹ گنوک ء دیوانگ ات۔ پمیشا آئی ء درستیں مردم انکار
کرتگ اتاں۔ لہتیں روج گوشت، آئی ء پس ناحقیں بہتامے ء قید کنگ بوت۔
شاہ بانو ء گوار زرنیست ات ء آئی ء پت ء یلہ کنگ ء باز زر ء ضمانت پکارات۔ شاہ بانو
ء براس کسان اتاں، انوں اسکول ء وانگ ء اتاں۔

شاہ بانو رحیم ء گس ء تچان تچان ء شت کہ چہ رحیم ء زر گریں ء روئیں وتی پت
ء چہ قید ء درکنیں۔ وہدے شاہ بانو رحیم ء گس ء دپ ء شت داں کاردارے دراتک۔
شاہ بانو ء گوشت کہ منا گوں رحیم ء کاراست انت۔ کادار ء گوشت کہ بہ جل آئی جنین،
چک اتلگ انت آدمانے ء پدکیت انت۔

گوئے گپ ء شاہ بانو ء دپ پتج بوت، آئی دست ء پاداں کاریلہ دات۔
شاہ بانو ء گوشت کہ برور رحیم ء توارکن۔

وہدے کاردارشت، رحیم ء لوگی اتک ء گوشتے کہ تو کئے ات؟ پرچہ اتلگ
ات؟ منی مرد ء گوں تراچے کاراست انت؟ منی لوگوا جہ گوش ایت من ترا پجانیا راں۔
گوں ہے گپ ء شاہ بانو ء تر بوت شت۔ بنگلہ ء پشت ء ہما پہل ء سرا کہ

جہل آئے آپے است ات آئی دل آت کہ وت آہمود اور بندت پر چکہ آئی آراے
بلا ہیں دھو کہ او پار نہ بوت۔

ہے ساعت آسم رس ات آئی آتے داشت، وہدے آئی آچک جت
داں اسلم انت اوشتا تگ، شاہ بانو آ پر یات کت آئی آرا بگل آ کت۔ اسلم آ گوشت
کہ پگر مہ کن من وتی ڈگار بہا کرتگ انت زر منا گون آنت بہ رواں تئی پت آ چہ قید آ
در کناں۔ پت آ در کنگ آ رند شاہ بانو آ گوں اسلم آ سور کت آ زانت کہ اصلی مہر کجام
چیز آ نام آنت۔

اولی برف باری

چٹ سردیں شپے ات۔ دوروچ بیت کہ برف گواری بونگ ء ات۔ نون
 شپ ء دونج ات من جانے کش ات، اے وہدء سک سردات۔ منی جان لرزگ ء
 ات۔ من انگو آنکو چارت درستیں مردم و اب اتاں۔ من ڈن ء دریگ مدان مدان ء
 پیچ کت۔ منی دشٹار ء گس سیمی کواٹر ء ات۔ آئی ء گس ء مردم ہپتگے بیت کہ دومی شہر ء
 شنگ انت۔ من سیمی کواٹر ء و ہدے دروازگ ء سر بوتان۔ دروازگ ء توارجت۔
 شاہ میر ء دروازگ پیچ کرت۔ من گوشت تو دیرادر پیچ کتگ، وانگ ء دست گٹ
 بوتگ نئے؟ جلدی کن سک سردانت۔ من تہا اتک انت۔

شاہ میر ء جست کت کہ ”اے شپ ء نیم ء پھیری اتگ ات۔“

من گوشت کہ لہتیں روچ بیت کہ ترانہ دیستگ ات پرتو منازہ ہیر
 کتگ۔ پمن کافی یے جوڑ کن۔۔۔ آئی ء کافی جوڑ کت ء منی دست ء ات۔ باز
 وشیں کافی یے ات۔ من ء شاہ میر ہر دو کالج ء وانگ ء اتاں، منی پت ء گوشت کہ منے
 وانگ کہ سرجم بہ بیت داں منے سور ء کن انت۔ برے برے ماتہنبا بازار ء پھ گردگ ء

شُتتاں کس سہی نہ کت ء برے برے آسکریم ء ورگ ء پارک ء شتاں۔ ماہداں
 نشنگ ات انت کہ دروازگ ء توارکت۔ من حیران بوتتاں کہ اے وہد ء کئے انت؟
 من ء سک ترسگ ء ات۔ شاہ میرشت ء دروازگ ء نژیک ء جست ء کت کئے
 انت؟ وہدے آئی ء دروازگ پچ کت داں پولیس ات۔ سپاہی ء گوشت کہ مارا
 حال رستگ کہ اے لوگ ء ہیر وہین بہا کنگ بیت۔ ماہ چھاپہ ء اتلگ انت۔ من
 ء شاہ میرہرچی کہ سوگند وارت کہ اداں چُشیش کار نہ بیت بلتے سپاہی ء گوشت کہ اگاں
 شما مارا لوگ ء پٹ ء ونڈ ء نیشٹ گڈ امن شمارا گوں وت تھانہ ء براں۔ شاہ میر ء
 وہدے ایشاناں لوگ ء پٹ ء ونڈ ء نیشٹ گڑاں ایشاں مارا ہردوکاناں گاڑی ء سوار
 کت ء گوں وت بُرت۔

منی دل جنگ ء ات کہ حد اخیر بہ کنت اگاں لوگ ء مردم ء ہمساہگ سہی بہ
 بنت مئے بدنامی بیت، من چہ ترس ء گریوگ ء اتاں۔ اگاں اے گپ روتا کاں بہ
 روت داں ماسک بدنام باں۔ منی بالاد ء آٹیک ہلاس بوت۔

کمودیر ء رند بمب ء تڑکگ ء توار بوت۔ سپاہی پریشان بوتتاں ء وت ماں
 وت سُک سُک کنگ ء ات انت۔ کمودیر ء پداے سپاہی ہما جاہ ء چارگ ء شتاں کہ
 چمود ء توار اتلگ ات۔ من ء شاہ میر چہ ترس ء لرزگ ء ات انت۔ منی چم منی ماس ء
 براس ء کپت انت کہ اے سارتیں شپ ء بے کوٹ ء تھانہ ء اتک انت۔ گوں آیک
 ء منا مانے بست کہ ترا شرم نہ کنت تو شپ ء کجاشنگ ء؟ سپاہی ء پس ء نمبر ء فون
 کتگ ء مارا حال داتگ۔

منی براس ء ہے گپ ء پستول کش ات ء آس دات تیرے کہ منی لاپ ء

لگ ات، پولیس ء منی براس درگیر کت۔ ماس گز یوگ ء ات کہ ”منی چک ء مہ
 گرنے آجذباتی بوتگ“ فرش ء سراحون ات انت۔ پولیس ء گوشت کہ اے جنک
 ۔۔ شاہ میر ء گس ء ہیر و بین ء سودا ء بوتگ۔ ما چھاپہ جنگ ء ایشاناں دزگیر کتگ
 بلئے تو ایشی ء راتیر پر چہ جنگ؟

براس ء گوشت کہ ”اے منی گوہار انت۔ ایشی ء انگت ء سورنہ بوتگ آچون
 شپ ء نیم ء گوں وتی دشثار ء گردگ ء شنگ۔“ براس ء راسپاہی ء دزگیر کت، منی
 جون فرش ء سراکیوک ات۔ شاہ میر چرے جاوراں نگیگ ات چہ وتی بالاد ء جہلاد
 بوت۔ گوے جہلادی ء من چہ واب ء سٹ ات انت چاراں کہ شپ ء دونج انت۔
 چماناں پیچ کت ء حداء شکرگیت کہ اے بس والے ات۔

شہمات

ٹھیکیدار دلدار خان ء چہ بنگلہ ء رژناتی جلوہ دیگ ء ات ۔ بنگلہ ء چپ ء
 چاگرد ء سرسبز یں دژ چک ء پلانی بہارات بنگلہ ہر ڈولیں سہولت ء پڑات ۔ بنگلہ ء پشتی
 نیمگ ء مصطفیٰ ء پر شوکیں دیوار ء کچائیں لوگ ء لیپ یکجبات انت ۔ مصطفیٰ ہر روج
 ڈیاڑی ء کارکنگ ء شت ۔ ہفتگ ہفتگے ء سرادوسے روج وتی گس ء اتک ۔ چریشی ء
 چہ آئی ء راجرچ ء درچے رس ات ۔ مصطفیٰ ء دوزہگ اتاں یک بچکے ء یک جنکے ات ،
 جنک ء نام مریم ات ۔ ٹھیکیدار دلدار ء سے جنک ات انت ء دو بچک ۔

مریم ہر روج پہ گوازی ء دلدار ء گس ء شت ۔ آئی جنکاں ڈوڑیں گران قیمتی
 گد اش گورا ات بلتے مریم ء بیچ سادگ ء بے قیمت اتاں ۔ دلدار ء جنک طوبی ء
 زینب ء مریم ء گوں مدام مسکراکت کہ ترا چونیں حراہیں گد گورا تو پرچہ شریں گد گورا
 نہ کفنتے ۔۔۔؟

مریم ء ہے گپانی کہت دل ء ات کہ منی پس چونیں غریبے ، آئی کراز
 نیست ، مناشریں گد ہم دات نہ کنت ۔ مریم ء مات ء مدام آئی ء راسر پدکنگ ء جہد

کت کہ دنیاۓ درائیں مردم برابر نہ بنت۔ لہتیں غریب ۽ لہتیں امیر، لہتیں وش رنگ بنت ۽ چیزے بدرنگ بنت۔ اے حداء چکاس انت مریم ۽ ماس ۽ قرآن ونت ۽ تبلیغی مجالساں ہم شت۔

عیدنزیک ات مریم ۽ ماس ۽ گوشت کہ مریم ۽ پس ۽ دیرکت۔ اے رندی شہر ۽ کار ۽ روزگار ۽ دیرے کت۔ مریم دلدار ۽ گس ۽ گوں آئی جنک ۽ گوازی کنگ ۽ ات۔ دلدار ۽ جنکاں گوشت کہ بیاروایں تراوتی عید ۽ پچاں پیشداراں۔ طوبی مریم ۽ راوتی کمرہ ۽ برت ۽ الماری ۽ دپ پتچ کت۔ طوبی ۽ مریم ۽ راوتی قیمتی ایں پتچ، وتی منگلی، چلہ، گشان، سینڈل، ہنی، ۽ اے دگہ چیز پیشداشت انت۔ مریم دل ۽ گز یوگ ۽ ات ۽ پ ۽ واگے اے چیزاں چارگ ۽ ات۔ مریم چداں پ ۽ ملوری پاداتک ۽ دیم پ ۽ وتی گس ۽ شت۔

مریم وتی ماس ۽ کراشت ۽ گزیتے ۽ وتی درائیں حال ماس ۽ رادات انت۔ ماس ۽ آئی ۽ تسلہ دات ۽ گوشت کہ تئی پس کیت پر تو ہم شریں پتچ ۽ عید ۽ اے دگہ چیزاں کاریت تو مہ گزینے۔ و ہر روان ات عید ۽ دوروچ پشت کپتنگ ات۔ مریم ۽ پس انگت ۽ گارات۔ مریم ۽ آئی ۽ براس و دار کنگ ۽ ات انت بلتے آئی پس انگت گارات۔ مریم ۽ ماس ہم پریشان بوت۔

دلدار ۽ بنگلہ ۽ بجلی است ات۔ مریم وتی لوگ ۽ چراگ روک کت انت ورگ ۽ رند پدا آئی پریشانی کم نہ بوت کہ پس انگت ۽ پرچہ گار انت؟ داں شپ ۽ نیم ۽ اے واب نہ کپت انت۔ دزست پس گاری ۽ پریشان ات انت کہ دروازگ توار کت۔ دُرسٹ پادا تلگ انت مریم گل ۽ بال بوت اباتک! اباتک! آئی ۽ براس ۽

دروازگ پتچ کت۔ پس لوگ ء اتک زہگ گل ات انت۔ مریم سک وش بوت۔
 آئی پس ء چادر ء بستگیں چیز پتچ کت انت۔ مریم ء واستا جوڑی یے پتچ، چلہ، ہنی،
 گوری، آئی براس ء پتچ ء دگہ چیز زہگ گل بوت انت۔ پہ مریم ء سینڈل ء آئی ء
 براس ء پہ جوڑی یے چوٹے گون ات۔ مریم ء وتی دست ہنی جت انت۔ مصطفیٰ ء چم
 چہ وشی ء ارس ء پربوت انت کہ منی زہگ وش ء گل انت۔ آئی وتی دست چار انت کہ
 ریش اتاں آئی ء دل ء گوشت کہ اے درائیں واری ء محنت پہ منی زہگانی وشی ء دیم ء
 پتچ نہ انت۔ سہب ء وہد ء مریم ء زوت زوت وتی پتچ گورا کت ء سینڈل پادا کت
 انت آئی ماس ء مرچی شیر چاہ ء پراٹا تیار کتگ ات پرچکہ سچہ میں سال پہ سیاہ چاہی
 گوستگ ات۔ ہے روج ء ایشانی دل ء مراد پیلو بوت انت۔

دہ سال ۽ گڈی ۽

من چہ یونیورسٹی ۽ گیٹ ۽ درانکاں، چاریں کہ پہ من مرچی پت ۽ گاڑی
 روان نہ دا تگ۔ کموودار کت بلتے گاڑی انگت ۽ گارات۔ من دل ۽ گوشت کہ مرچی
 پیادگ لوگ ۽ رواں پرواہ نیست انت۔ من روڑگپت ۽ دیم پہ گس ۽ روان کت۔ منی
 گس نزیک ات کہ من دیست یک سیاہ رنگیں گاڑی یے منی دیم ۽ پیدا ک انت۔
 گاڑی کہ منی کرا اوشتات۔ گاڑی ۽ نندوکیں مرد ۽ منا گوشت کہ بانک بیاتر لوگ ۽
 براں سرکنناں۔

من آئی ۽ را چارات آیک ورنائیں ۽ وشرنگیں بچکے ات، بلتے کمو لاگر
 ات۔ من دل ۽ گوشت کہ ایشی ۽ لوگ ۽ مردم ایشی ۽ ورگ نہ دینت۔ من آئی ۽ را
 گوشت کہ اناں منت وار۔۔۔ من وت رواں بلتے آئی ۽ گاڑی اسٹارٹ کت ۽ منی
 پشت ۽ کرا کرار ۽ آیان کت۔ ہے دمان ۽ من ۽ وتی دشاریات اتک۔ کسانی ۽ منے
 سانگ بوتگ ات۔ منی دشاروانگ ۽ ات بلتے یک روچے باریں چونیں ظالماں
 آئی ۽ را آوارجت ۽ بُرت منی پس ۽ آئی ۽ لوگ ۽ مردماں سک جہد کت کہ آئی ۽ گواہ

در بیت بلے انگت آئی ۽ پچ ڈس ۽ نشان نیست انت۔ منانوں آئی ۽ شکل ہم یات نہ
 انت۔ ایوک ۽ آئی ۽ کسانی ۽ ہما اسکول ۽ وہد ۽ زمانگ ۽ شکل منایادات۔ سہر چکیں
 بچکے ات باریں آنوں زندگ انت کہ ظالماں آئی ۽ کشت ۽ دور داتگ۔ ہے خیال ۽
 من چم ۽ پُراس بار بوت انت۔ من گمان کت کہ اے گاڑی والا انگت ۽ منی رندا
 پیداک انت۔ سڑک ۽ اے دیم ۽ لہتیں دکان است ات۔ یک بیکری یے ہم است
 ات من ہے بیکری ۽ نشتاں، شربت ۽ بوتلے گپت ۽ گس ۽ نیمگ ۽ ربادگ بوت
 انت۔ بوتل منی دست ۽ ات ۽ گاڑی والا ہم منی رندا ات۔ نون منی او پار ۽ جواب دات
 من یک کراوشتاں انت گاڑی ہم منی کرا اتک ۽ اوشتاں۔

گاڑی ۽ سواریں بچک ۽ گوشت گندے۔۔۔! من ترا گوشت کہ تو
 پیادگ شت نہ کنتے بیا گاڑی ۽ سوار بو۔

من پسودات کہ تئی دماگ شر نہ انت من گوں یک درآمدے ۽ چون
 بہ رواں۔

آئی ۽ گوشت کہ شر انت، پرواہ نیست انت من وتی راہ ۽ گریں بلے من ۽
 تئی سراہزگ بوت کہ روچ گرم انت ۽ تو پیادگ ۽ ترا سوار کناں تئی پادگ درد کناں۔
 منی شیطان حراب بوت ۽ ہے بوتل کہ منی دست ۽ ات من آئی سراجت آئی
 جند چنائی ۽ لاگرات آگوں یکیں بوتل ۽ ہمودا کپت۔ من گس ۽ شت انت۔ من کہ
 گس ۽ سر بوتناں چاراں ماس گوں فون ۽ یکے ۽ گپ ۽ ات ۽ سک پریشان ات۔ من
 آئی ۽ کراشت ۽ گوشت کہ باریں چے بوتگ۔

ماس ۽ مٺا گوشت کي تو سر ٻڌنہ ات بلئتي دشتار دوروچ ساري ظالماں
 يله داتگ ۽ وتي گس ۽ ده سال ۽ ٻڌ سر بوتگ بلئتي مرچي آئي ۽ راه ۽ ويلے ۽ گپنگ
 آئي ۽ ايسيدنٺ بوتگ۔ من هسپتال ۽ روگ ۽ اوں۔ من ماس ۽ راگوشت کي من
 هم کايان گوں۔

من انون وشي ۽ گم ۽ ميان ۽ اتاں، وشي ٻرے گپ ۽ کي مني دشتار ٻه سلامتي
 لوگ ۽ سر بوتگ ۽ گم هميش ات کي آئي ۽ ايسيدنٺ بوتگ ات۔ مني چم ٻه ارساں ٻر
 بوتان کي مني چونين شويں نحتي ده سال ۽ گار بوتگين دشتار باريں چون ظالمان قيدي ٻه
 دراتنگ ۽ مرچي گوں آئي ۽ اے ايسيدنٺ بوتگ۔ ماس ۽ زوت گاڙي اسٺارٺ
 کت ماديم ٻه هسپتال ۽ رهاڊگ بوت انت۔ من ديست کي ايمرجنسي واڙهاورنا کي
 من آئي ۽ سرا بوتل جنگ ات هما وٻنگ۔ اف خدا۔۔۔! اے من ٻه کت من وتي
 کرتگين ۽ سک ٻه شومان ات انت کي من وتي جندي دشتار جنگ ۽ راه ۽ دور داتگ۔

مني ۽ آئي ۽ ماس پلنگ ۽ کرا اوشتوک ات انت بلئتي من دور يک نيمگ
 بوتوں۔ آئي ۽ سرا ٻي اش بستگ ات۔ مني ماس ۽ آئي ۽ راگوشت کي ”مني چک
 چونئي۔۔۔ باريں اے ايسيدنٺ چون بوتگ؟“

آئي ۽ گوشت کي ”من گاڙي ۽ ٻه ايراتک انت کي آٻه وراں هه
 وهدي موٽر سائيڪل ۽ جت ۽ من روڙ ۽ سرا کٻت انت۔ اے مزنيں ٻه نه انت بس دو
 ٺانکي انت گوں هه گپ ۽ کي مني ٻه نه انت ۽ آجوڙ ۽ سلامت انت من وش
 بوتان بلئتي وتي کتگين ۽ من انگت ۽ شومان اتاں۔

آرام ۽ زند

آنوں مزنیں افسرے ات۔ آئی ۽ کسانی ۽ هرچی که واب دیستگ ات
 دزست سرجم بوتگ ات انت۔ آئی ۽ نام ۽ سرکار ۽ یک بلانیں ماڑی یے ہم الاٹ
 کتگ ات۔ آئی گس چه هر وڑیں سهولت ۽ پرات۔ آئی ۽ راسرکار ۽ گاڑی یے ہم
 داتگ ات۔ آئی ۽ لوگ ۽ ائیر کنڈیشن، صوفه سیٹ، درملکی قالین ۽ اے دگه هر وڑیں
 زیب داری است۔ آئی ۽ لوگ ۽ گران قیمتیں عکس ہم جنوک ات۔

بلنے آشپ ۽ روج انچودست گٹ ات که اے چیزانی وشی یے زرت نہ کت
 بنگلہ ۽ که اتک زهگانی شور شراب، گلی ۽ گاڑیانی توار، رکشه، ٹریکس بس هر وڑیں سواری ۽ آئی
 بارناں پدا بنگلہ ۽ کرا ریلوے لائن ہم ۽ ریلانی توار۔ مرچی آئی ۽ باز دم بڑتگ ات۔
 وهدے آچه دفتر ۽ واپس اتک وتی بیڈ روم ۽ شت۔ آئی ۽ نوکرتوار کت که لوگ بانک کج
 انت؟ نوکر ۽ گوشت که لوگ بانک بازار ۽ گردگ ۽ شتگ۔

نوکر ۽ آئی ۽ بوٹ کش ات انت ۽ آدمیم پهاش روم ۽ شت۔ چم ۽ دست ۽ کت
 ۽ وتی پچه بدل کت انت۔ نوکر ۽ آئی ۽ رانان دات، پدا آشت چھت ۽ سمر بلنے هر
 نیمگ ۽ گاڑیانی شور ات۔ ریل ۽ سٹانی توار ۽ آئی سرچرگ ۽ لگ ات۔ آجھل ۽ ایر
 اتک سهتہ ۽ پدوتی گاڑی یے زرت ۽ سیدھا وتی ماس ۽ گس ۽ رهاگ بوت۔

گاڑی کہ شہرہ چہ درشت ء کوچلی آباتی ء سر بوت داں آئی ء راوتی کسانى
 یات اتک کہ درائیں نیمگاں کچائیں گس پس، گوک ء میش سر سبز یں ڈگار۔۔۔
 چات ء سرالہتیں جنک آپ کشگ ء ات۔ سادگیں پیچ پوشاک سادگیں زندگی۔ آپہ
 حیالانى تہا ات۔ دور آئی ء وتی ناکو ء گس دیست ء ہما گسانى نیمگ ء شت۔ آئی وتی
 دل ء گوشت کہ ہمے لوگ ء پشت ء یک در چکے است ات کہ ما کسانى ء مدام ہمیشی
 ء چیر ء نشنگ انت۔

دیر نہ بوت آوتی ماس ء گس ء سر بوت۔ ماس ء و ہدے آئی گاڑی دیست
 داں سک گل بوت۔ پرانی ء تگردے پیچ کت، بوپے سرا یے دات۔ آاتک ء ہمے جاہ
 ء نشت۔ ماس شت چہ مشک ء پرانی سارتیں آپے آورت ء آئی ء راجستے کت کہ تو
 مرچی اے و ہدے چواچا نک اتلگ ات۔

من انگو آنگو چارات یک خوشگوار یں ماحولے ات۔ وشیں گواتے کشگ ء
 ات من گوشت ”ماسى من پہ سکون ء آرام ء ادا اتلگ اوں۔ شہر ء زندگی سخت گران
 انت، آرام نیست۔ شپ ء روچ بس کار۔۔۔۔۔ و ہدے بہ چار کہ اداں ایکسڈنٹ،
 و ہدے تو پک ء توار، و ہدے بمب ترکگ ء مردمانى بیران بونگ۔ شہر ء آرام نیست
 انت من اداں پہ آرام ء سکون ء چیزے و ہدگوازینگ ء اتلگ اوں۔“

دراچیل دست

بہار ء موسم ات، ڈگار سرسبز ات انت۔ شہر ء چہ دور یک خوبصورت ء
 زیب داریں میٹنگے ء آبشار ء چشمہ ء روانی، مال ء دولت، گوک ء گزانڈ۔ درائیں
 روچ مردماں وتی ڈگارانی سراکار کرت ء بیگاہ ء وہد ء درست یک جاہ مچ بوت
 انت ء گپ ء تران بوت۔ وڈیرہ کرم خان اے میٹنگ ء عزت دریں مردے ات
 بلتے مرچی آدیوان ء ساڑی نہ ات۔ آدم خان، چاکر خان ء رحیم خان دیوان ء گپ ء
 ات انت۔ آدم خان وت ء برابر کرت ء گوشت ”مئے میٹنگ چہ شہر ء جوانتر انت۔
 شہرانی تہا، گند بھلا، ورگی ساپیں آپ نیست ادا ماساپیں ماحول ء زندگوارینگ ء
 ایں مئے سبزی ء گوشت چہ شہرینگ ء تازہ تر انت۔ اللہ ء شکر انت مارا ہج چیز ء
 مسئلہ نیست انت۔“

رحیم ء بروت تاب داتاں ہو ”بہ چار اے دگ ء ہرچی سپانت، سیاست
 نیست، جنگ ء پرورش نیست دگہ جیڑہ نیست انت۔“
 آدم خان گوشت ”اے تئی راست انت بلتے ادا اسکول ء ہسپتال ہم نیست
 وہدے مئے گس ء کسے نا جوڑ بیت ما آئی ء شہر ء بر انت۔“
 چاکر گوشت کہ ”اے رند ء ما وڈیرہ ء گش آل کہ یک درخواستے نوشتہ بہ

کنت مادرست ایٹی ءِ دسخط کناں۔ آاے درخواست ءِ حکومت ءِ بہ دنت کہ بیتگ ءِ یک اسکولے ءِ یک ڈسپنسری یے مئے بیتگ ءِ بہ دنت۔“

درستاں یکپارگی گوشت ہو۔۔۔ ہو۔۔۔ اے وشیں گپے حداپاک وت حیر بہ کنت۔ باریں بانگ بوت یاناں من نمازے وانیں پداکائیں۔

درائیں مردم مسیت ءِ شتاں۔ مولوی صاحب ہم گونات۔ اے ذرا نشنگ انت کہ یک سرکاری گاڑی یے اتک۔ گسانی کرا اوشتاں یک تحصیلدارے ءِ لہتیں سپاہی چہ گاڑی ءِ ایرکپت انت۔

تھخیلدارے توار کرت ”اے بیتگ ءِ مزینیں مردم کئے انت؟“
چا کر خان گوشت کہ ”وڈیرہ کرم خان!!! بلئے واجہ مرچی ساڑی نہ انت شہر ءِ شنگ۔“
تھخیلدارے گوشت کہ ”ما حکومت ءِ نیمگ ءِ شمنے درستانی تو پکانی چیک کنگ ءِ اتنگ انت۔“ شمنے اسلحہ آنی لائسنساں ہم چاراں۔

دزست پریشان بوت انت اے چونیں مسئلہ یے؟
خیر۔۔۔! چا کر باور کرت کہ آہتگیں پولیس سرکارے مردم انت۔
چا کر شت درائیں بیتگ ءِ اسلحہ مچ کت ءِ آرت انت تھخیلدارے دیما ایر کرت انت۔ چریشاں لہتیں ءِ لائسنس است ات ءِ لہتیں ءِ نیست ات۔

چا کرے گوشت ”واجہ مئے لہتیں تو پک بے لائسنس انت، مارا معاف کن۔ سپاہی ءِ درائیں اسلحہ مچ کرت ءِ گاڑی ءِ ایرکرت انت۔
چا کر، رحیم ءِ آدم خان گوشت واجہ مئے اسلحہ آں کجا برے؟

چا رسپاہی کہ ایثانی چپ ءِ چا گرد ءِ اوشتوک ات انت ایثاں گوشت کہ

”اگاں شما اینگو آنگو کت شمار اما جنناں ما پولیس نیاں ڈاکو آں پولیس ۽ وردی ۽ اتلگ انت۔ گپ مہ کن ات تچک ۽ وتی لوگاں بہ روا ت۔“

دڑست چو مرگانی پیم یکجا روان بوت انت۔ یک دمانے ۽ اے مردم چماں اندیم بوت انت۔ مولوی بے چارگ وتی اسپ ۽ سوار بوت دیم پہ شہر ۽ چاکر ۽ رحیم ہم وتی حرانی سراسوار بوت انت ۽ ملا ۽ پشت ۽ راہی بوت انت۔

وہدے اے شہر ۽ سربوت انت تچک ۽ تھانہ ۽ وتی رپورٹ ۽ درج کنگ ۽ شت انت۔ ایشاں پولیس ۽ افسر ۽ راگوشت کہ لہتیں پولیس والا مئے میتگ ۽ اتلگ ۽ مئے درائیں تو پک اش برتگ انت ما کہ ایشاناں جست کت کہ مئے تو پکاں چون کنئے داں ایشاں گوشت کہ ماڈاکو انون شمارا شمنے تو پک نہ رساں۔

پولیس افسر ۽ ایشانی دیم چارات انت کہ سک پریشان ات انت۔ آئی ۽ گوشت کہ شما پکر مہ کن ات آڈاکوزوت گرفتار بنت۔

بیگاہ ۽ ہما دیوان جاہ ۽ چاکر خان ۽ گوشت کہ ”نون بیست سال گوستگ بلئے ڈاکو انگت گرفتار نہ بوتگ انت چریشی ۽ زانگ بیت کہ شہریاں ایمن اوں نیست۔“

جاور

نیم روج ۽ وهدات۔ اے سکین گریں روچے ات۔ درائیں مزوروتی کار ۽
دست گٹ ات انت۔ لشکری ۽ سک دم برنگ ات۔ آئی وتی دسبل چند ات ۽
ٹھیکیدار ۽ گاڑی ۽ ساہگ ۽ نشت۔ ٹھیکیدار ۽ مزورانان گوشت کہ ”زوت کار بہ کن
ات۔ آئی ۽ اینگو آنکوچک جت لشکری ۽ دیست کہ گاڑی ۽ ساہگ ۽ نشنگ۔

ٹھیکیدار ۽ آئی ۽ راتوارے کرت ”او۔۔۔ لشکری پاد ۽ کار بہ کن اے تئی پس
۽ پیرک ۽ گس نہ انت کہ تو آرام ۽ نشنگ ۽۔“

لشکری وتی درتگیں چادر ۽ وتی دیم ۽ ہیذاں صاف کنت ۽ پدا کار ۽ لگ
ایت۔ آئی وتی دل ۽ سوچ کرت اگہ من ڈھاڑی ۽ محتاج مہ بوتین اوں ٹھیکیدار ۽ دیم ۽
شریں شہماتے جت ۽ گس ۽ شتوں بلئے من چہ وتی زہگاں مجبور اوں اگہ من کار مہ
کنیں منی گونڈ منی مات ۽ پس، منی جنین چے ورا انت۔

پنج بج ۽ چھٹی ۽ وهد ۽ ٹھیکیدار ۽ آئی ڈھاڑی ۽ دو صد آئی دست ۽ دات ۽ راہی
بوت۔ لشکری ۽ چہ بازار ۽ دوسیر آرت ۽ یک پاوڈال گپت ۽ گس ۽ نیمگ ۽ راہی بوت۔

وہدے آگس ء سربوت داں گند ایت کہ آئی ماس درچک ء چیرانشنگ تسبیح وانگ ء
انت۔ آشت ماس ء کرانشت ء وتی جنین ء توارے کرت ء سودادات انت۔

لشکری گوشت ”ماتی یک گپے بہ گوشاں؟“

ماس ء گوشت ”بہ گوش۔“

”ماس تو مناجازت بدئے من دگہ شہرے روئیں شریں پوریاے کنناں، ادا

گزارہ نہ بیت۔“

ماس ء گوشت، تو دگہ شہرے مہ رو، مارا ایل مدئے۔ مارا ہرچی کہ خدا

دنت ماوش انت بلئے تئی روگ ء زہگ ملور بنت۔ من ہم پریشان باں۔ تئی بچک

کسان انت ملاء کراقرآن وانگ ء انت۔

لشکری ء گوشت ناں اماں تو موکل بہ دئے من دگہ شہرے ء رواں۔

ماس ء گوشت اگاں تو فیصلہ کتگ گڈاں بہ روا اللہ تئی مدت بات۔

لشکری ء وتی ہساہگ ء چہ لہتیں زروام زرت ء کموراشن گس ء آرت ایر

کت۔ ایندگہ سہب ء لشکری ء لوگ ء مردم رخصت کرت انت ء دومی شہر ء نیمگ ء

راہی بوت۔

درائیں راہ ء آئی خیال گوں وتی زہگ ء جنین ء ماس ء ملوریں دیم ء ات

انت آئی چم چہ ارس ء پُربوت انت۔ گاڑی شہر اداخل بوت۔ آدگ ء سہرا ایر کپت۔

نوں دوکان آئی ء دیم ء یک ء یک پیچ بوبان ات انت۔

آئی سلام دات ء یکے دوکان والاے ء راجست کرت کہ تئی نام چے انت؟

دوکان والا ء گوشت منی نام حکیم انت۔

حکیم گوشت ”توشہ کجا پیدا کئے شہرہ پرچہ آتنگ ات؟

لشکری گوشت ”من پوریاء واستہ آہتنگ اوں۔ اداں شریں ڈھاڑی رس

ایت مئے شہرہ ڈھاڑی کم انت۔

حکیم آئی ء راگاڑی ء سوار کرت ء یک مزنیں لوگے ء برت۔ لشکری ء دپ

پچ ات چونیں مزنیں بان ء برآندہ انت، چونیں وشیں چمن، باگ ڈرچک۔

حویلی ء یک کونڈے ء لشکری ء را حکیم ء نادینت کہ تو ادا اند۔

لشکری چارت بازیں دگہ مردے حویلی ء کیت ء روت۔ باریں اے

چونیں مردے بیت۔ لہتیں ٹہل ء پلین جنک ہم آگ ء روگ ء ات۔

سفرخان نامیں مردے لشکری ء کرا اتک ء آئی ء را گوشت کہ تو اے حویلی ء

چوکیدارے۔ تراماہ پہ ماہ زردیگ بیت۔ لشکری ء ہج کار نیست ات سک وش بوت۔

بیگاہ ء و ہد ء حویلی ء درائیں مردم ڈن شت انت۔ لشکری ء گش ء درائیں بان ء دوا زگ

چار اتاں باریں درست کبل انت یاناں۔

یک کمرہ یے ء کراشت ہمے سہت ء تو پک ء توارے آئی گوش ء کپت۔

یک جنکے ء توارکت بیا لشکری بیا۔۔۔ لشکری دروازگ ء کراشت، جنک ء توارکت

کہ حدائے بندگ منی عرض ء گوش دار۔۔۔ لشکری ء گوش میک بوتان جنک ء گوشت

کہ اے درست ڈاکوانت، جنک دُزناں کاراں شپ ء بہا اش کناں۔ تو برو پولیس ء

حال دئے۔ تھانہ برو اے درائیں کمرہ بانی تہا جنک انت۔ پہ خدائے نام ء برو پولیس

بیار ء ایشاں گرفتار بہ کن مارا آزات بہ کن۔

لشکری پریشان بوت باریں تھانہ کجا انت، من کجا برواں، اے منامہ کش

آنت۔ بلتے ہے وہدء لشکری ء وتی ماس ء گوہاریات اتک انت کہ آواں گون انچیں
کارے بہ بیت گڑاں من چون برداشت کنناں۔ آئی ہمت کرت گیٹ بست ء ڈن ء
درکپت۔

لہتیں مردم روڈ ء سرا گوزگ ء ات لشکری ایشاناں جست کرت کہ پولیس
تھانہ کجام نیمگ ء انت۔ ایشاں تھانہ ء ڈس دات۔ آشت ء رپورٹ درج کرت۔
پولیس والا گون افسراں لشکری ء راگاڑی ء سوار کرت۔ لشکری ء گیٹ ء دپ پچ
کرت۔ پولیس ء درائیں کمرہانی کبل پر وشتاں چہ کمرہاں بیست کسان مزنیں جنک
درکپت۔ ہے دمان ء سفرخان گون وتی سنگتاں اتک۔ پولیس ء آوانی نیام ء مزنیں
فائرنگے بوت۔

سفرخان گون وتی سنگتاں جنک بوت۔ درائیں جنک پولیس ء گون وتی
تھانہ ء برتاں ء ایشاناں وتی وتی لوگاں روان دات انت۔ دومی روچ ء لشکری ء راچہ
سرکار ء نیمگ ء پچ لکھ کلدار انعام دیگ بوت۔
لشکری گل ء بال بوت ء دیم پہ وتی گس ء شت۔ آئی چک، ماس ء جن
درست وش بوتوں۔ لشکری ء یک دکانے وتی گس ء کراپچ کرت۔ ہمودا وتی کاروبارے
شروع کرت ء نوں آئی جوانی ء گزران بوت۔

منی دل گنوکِ انت

من یک غریبیں چوکیدارے ۽ گس ۽ پیدا بوتلوں۔ من وتی ماس ۽ پس ۽ یکیں زہگ اوں۔ کسانى ۽ منى ماس ۽ پس ۽ واب ات کہ من بہ وانال ۽ مزنیں افسرے بہ باں۔ ماس ۽ پت ۽ منى ہروڑ اخیال کرت۔ مناسکول ۽ وانیت، کالج ۽ یونیورسٹی ۽ سرکت ۽ آخر کار منى ماس ۽ پس ۽ واب پورا بوت ۽ من بینک ۽ پوسٹ بوتال۔

منی پوسٹنگ شہر ۽ بوتنگ ات۔ باز جوانے بنگلہ ۽ منارس ات۔ منی بنگلہ ۽ دیم ۽ جنکانی کالج ات۔ وڑ وڑیں جنک ہمور وچ چہ منی بنگلہ ۽ دیم ۽ کالج ۽ شت انت۔ منا ہے فیشننی جنک ہچ دوست نہ بوت۔ منی دل ۽ واہگ ات کہ من گوں یک شریف ۽ پردہ داریں جنک ۽ سور کناں۔ یک روچے من وتی بنگلہ ۽ برآمدہ ۽ اوشتوک اتاں کہ جنکے گوں سیاہ نیں برقعہ ۽ فائلے دست ۽ ات۔ دل ۽ گوشت کہ چونیں شریں پردہ داریں جنکے۔ آئی قد ۽ بالاد ۽ پردہ داری منا باز دوست بوت انت۔ من ہے خیال ۽ گار بوتال۔

منی سنگت گہرام ہمور وچ منى گس ۽ آتک چاہ یے وارت ۽ پداشت۔ یک شپے آئی منا گوشت کہ واجد قیرنوں تو باسد جنکے بہ چار سور ۽ مورے بہ کن۔ وتی ماس ۽ پس ۽ بیاروتی کرا ۽ نوکیں زندگی ۽ شروعات ۽ بہ کن۔

من گوشت ”گہرام من ء اے فیشن والا جنک ہیج دوست نہ باں۔ موداش تراشتگ انت، گشان گٹ ء لوپ انت ء انجیں تنکیں شلوار ء جاگ گورا کن انت کہ دور ء عمر چم ایشانی ندرگ ء کت کنت من اے ہیج دوست نہ بنت۔“

ماچاہ ورگ ء اتاں گہرام گوشت تو شریں گے جت، حدائی دل ء مراداں پورا بہ کنت۔

من گوشت گہرام ”یک جنکے ہمروچ گوں پردہ داری ء منی گس ء دیم ء گوزیت مدام یک فائلے دستے ء۔ بازریب دار انت ء قد ء بالاد ء ہم جوان انت۔ منی حیال ء یا کہ شاگردے جاہے وانگ ء انت یا کہ کالج ء لیکچرار انت۔ من ہمک روچ ایشی ء گوزگ ء گنداں منی دل پہ ایشی ء کبگ گاماں شیدا انت ء من چٹ گنوکاں۔ منی دل گوشتیت ہرچون بہ بیت من وتی دل ء حال ء ایشی ء سر بہ کناں۔ گہرام ء کند گے جت۔۔۔ ہو ہو گورا نشتہ کن کا گدے ء دیم بہ دے۔

من گوشت گوں کئے دیم بہ دیاں؟

گہرام ء گوشت اے تی ہما ہگ ء بچک تی بنگلہ ء دیم ء گوازیت ٹلی ٹانی یے بہ دے ہمیشی ء گوں دیم بہ دے۔

گہرام ء چاہ وارت شت۔ شپ ء وہد ء من وتی پلنگ ء سراو پسوک ات انت۔ منی خیالانی تہا آئی صورت آئی سیاہ ء خماریں چم، سہریں لنت، دراجیں مود۔ ہے وہد ء ٹیلیفون ء گھنٹی ء توار کت۔ من چست کت منی ماس ء توار ات۔ جوڑ بڑھ کرت۔ آئی ء من ء گوشت کہ ”ابا ماتئی واستہ یک جنکے چار اتگ۔ وش رنگے، قرآن ء حافظ ء سکلیں پردہ دارے۔ تو چھٹی بہ گریا تئی سانگ ء بند ء بست ء کناں۔

من گوشت ”بل اناں اماں من انگت سور ء سانگی نیاں۔ بس شمنے چارگ ء

ضرورت انت، ماسء سلام دعا کرت ءفون بند کرت۔

من پدا خيالانى دنياءء گار بوتان آنى ءقدء بالاد آنى گام منى دل ء بس هميش
ات انت۔ وتى دل ء گوشت كه باندہ الم كوششت كنان ءوتى دل ء حال ء اے بانك
ء دياں۔

دومى روچ ء من دفترء راہى بوت انت۔ اے بانك وتى كالج ء روگ ء
ات۔ منى همسا ہگ ء بچك ہم اسكول ء روگ ء ات۔ من همسا ہگ ء بچك ء راتوار
كرت، ”بچامن شمة همسا ہگ اوں بيا منى كراتو منى زہگ ء پيم ء ات، پدا چيز ء ميز
آنى ء رادات بچك ہم گل بوت۔“

من دفترء شتان منى خيال دُرست گوں ہے شوق بالادىں بانك ء اتان۔
دومى سہب ء جمعہ ات۔ من چه دريگ ء چارت، همسا ہگ ء بچك گوازمى ء ات،
من توار كرت بچہ بيا اينگو۔۔۔!

بچك اتك۔

من لہتیں ثانى آنى ء رادات ء يك كا گدے آنى ء دست ء دات۔ من چنانى
ء وتى حسابے ء وتى دل ء درائیں گپ ہے كا گدے بند كنگ ات انت ء آنى ء راداتك
ات انت۔ بچك شت سٹرڪ ء آدم ء ء ء ہما جنك ء رند ء كپت۔ آنى كراسر بوت۔ منى
دل دُرڪ دُرڪ كنگ ء ات۔ بارىں آمن ء چے جواب دنت يا كه كا گدے زور ايت
كه نہ زور ايت۔ من ہے كا گدے وتى ٹيليفون نمبر ہم داتك ات۔

من دم پہ ساعت چارگ ء ات انت۔ بچك ء كا گد آنى ء دست ء دات ء
گوشت اے بنگلہ ء واجہ ء داتك۔

جنك ء گوشت كه ”اے كا گد ء كنيا بہ دياں پرنسپل ء يادگہ اسٹاف ء مردے

ءرا۔۔۔“

بچک ء گوشت من نذاناں۔

من گنداں کہ بانک بنگلہ ء نیمگ ء پیداک انت۔ منی دل لرزگ ء ات باریں چے گوشت ایت؟ من ء دژمان مہ دنت۔ من دل ء دعا کنگ ء اتاں یا اللہ منی عزت ء بہ دار، منی دست ء پا دلرزگ ء ات انت۔

آچہ دروازگ ء پترت، ہسا بگ ء بچک ہم گون ات۔ آمنی کرا اتک وتی نقابے سراکت ء گوشتے کہ من اے کالج ء چیر اسی آں۔ من ء بہ گوشت کہ اے کاگد توپہ کتیا دیم داگ؟ من ایشی ء پرنسپل ء بہ دیاں یا کہ اسٹاف ء دگہ مردے ء ایشی ء راناں ہم پر نیست۔

من سک پریشان بوتان کاگد چہ آئی دست ء پیچ گپت ء گوشت ماسی بس یلہ کن من وت ایشی ء باند اپرنسپل ء سر کنناں۔ تی مہربانی۔ آئی دیم ء چکہ گر نچ ء کوس اتاں انچو پیرات کہ چارگ نہ بوت بلے سکیں تو انیں جانے ء مالک ات۔

آئی ء گوشت کہ تو منی چک ء وڑا ات من پمیشا وتی نقاب دورکت من ء سی ء پنج سال بیت کہ من ہے کالج ء چیر اسی آں۔

منی بی پی جہل کپت من ہے کرسی ء سرانشتاں۔ آچہ گس ء درکپت۔ من ہما بچک دیست کہ وتی ثانی آں ورگ ء ات۔ منی وابانی ماٹری یکدم پڑشت ء کپت۔ من مفت ء حداشی ء گار اتاں، شرین من دگہ ردیں کارے نہ کت۔ اف حد اتی شکر انت۔

لا لچ

ہر کنڈ ۽ شورات۔ جنینانی یک بلائیں رُ مبه پیداک ات۔ جنین، جنک،
 دراشہر ۽ باگل کشگ ۽ ات انت۔ ”بابل ۽ سورانت شماہ بل ات وش مل ات“۔
 نازو مروچی کیلاگ ۽ نشنگ ات۔ آئی چم ارس ۽ پُرات انت۔ ڈُھل ۽ توار
 ات، ورگ چرگ، مچی ۽ ہوری باز ات، بلتے اد آئی ۽ دنیا گمگ ات۔ وہدے آ
 کسان ات ۽ امجد اسکول ۽ وانگ ۽ ات۔ (امجد آئی ۽ کسان ۽ سنگت ات) یکجا ایشاں
 گوازی کت، یکجا وانگ ۽ شتاں ۽ یکجا ونت۔ امجد ۽ نازو ہر دو غریبیں گساں ودی
 بوتگ ات انت۔ کسان ۽ ورنائی ۽ بدل بوت۔ نازو ۽ ماس پس ۽ داں پنچ جماعت ۽
 پد آئی ۽ راوانگ ۽ مہ کن کت، پرچکہ آوانی حرج گیش بوتگ ۽ ات۔
 امجد ۽ وتی وانگ جاری کت ۽ کالج ۽ داخل بوت۔ امجد شہر ۽ وانگ ۽ شت،
 اے بیتگ ۽ یک پرائمری اسکولے است ات۔ امجد ۽ ماس ۽ پس ۽ دل ۽ واہگ
 ات کہ اوہدے چہ شہر ۽ بیت انت گڑا نازو ۽ گوما آئی سانگ ۽ کناں۔
 امجد سالے ۽ پد لوگ ۽ اتک۔ وہدے ایشاں امجد ۽ راہ نازو ۽ گوما سور
 ۽ گوشت داں آ بازوش بوت کہ آئی ۽ کسان ۽ سنگت آئی ۽ ہم سفر بیت۔
 یک روچے امجد ۽ گس ۽ مردم پہ سانگ بندی ۽ نازو ۽ گس ۽ شتاں۔ نازو ۽
 پس ۽ وتی بروت تاب دات ۽ گوشت کہ شماغریبیں مردم ات۔ شمارا مال ۽ دولتے ہم

نیست، من وتی جنک ء مزنیں گسے ء دیاں شما بہ روا ت شمنے مہر بانی۔ اے سانگ بوت نہ کنت۔

نازوء ماس سک پریشان بوت کہ نازوء پس پرچہ اے سانگ بندی ء مہ کن کنگ ء انت۔ منے بچک دیم ء وانگ ء انت۔ ہر دو بچک جنک ہم عمر بیگ انت۔ ماہ ء سال گوازن انت بوت انت۔ امجد ء وانت ء ڈاکٹرے بوت۔

نازوء ماس ء نازوء رانان دات۔ کل ء لہتیں جنین آدمائے آئی ماس جست کرت کہ گوں کتیا اے زاماس کتگ؟

نازوء ماس ء گوشت ہے وڈیر گل محمد ء گوں۔۔۔ ”ابوڑے بابی اے و چٹ ء پیریں مرد کے ء ایشی ء ساری ء جنین ہم بیران بوتگ، ایشی ء بازہگ انت۔“ نازوء ماس ء گوشت کہ ”نازوء پس منی گپ ء نہ گپت پرچہ کہ آئی ء را بازیں مال ء زر ء لاچ انت، وتی جنک ء خواری ء گوں کار نیست۔

آمارا بیست تولہ سہر دیگ ء انت دو لکھ کلدار زر ء بست ء برز میش ء بز، دگہ دہ گونی آرت ہم دنت ایشاں ابید دگہ بازیں راشن ہم دنت۔ اے سکیں سیر ء زر داریں مردم انت نازو آسودگ بیت۔۔۔

یکے ء توار کرت بلتے آئی عمرچہ نازوء بازمزن انت۔ نازو آئی ء جنکانی ہمسر انت۔ اے شریں سانگ بندی یے نہ انت۔ نازو اے ذرائیں گپاں اش کنگ ء انت۔ آئی ء چمچہ ارساں پُرات انت آئی ء را امجد سک یات پیدا ک ات۔

نازوء گس ء کش ء یک سکیں کہین ء جہلیں چاتے است ات۔ شپ ء نیم ء نکاح وانگ بوت۔ درائیں مہلوک ء نان وارت ء وتی وتی گساں شت انت۔

وڈیرہ گل محمدؑ راہتیں مردماں بانورؑ بانؑ برت۔ نازوؑ کرا آئیؑ دزگوہارنشنگ ات
انت۔

نازووتی دزگوہاراناں گوشت ”منؑ انچوڈنؑ پھ گونڈیں سیلےؑ برےؑ منی
تب وش نہ انت ڈنؑ گواتے ورایں۔“

آئیؑ دزگوہاراں آئیؑ ڈنؑ برت۔ نازو آہستہ آہستہ ہماچاتؑ نیمگؑ
روگؑ ات۔ آئیؑ دزگوہارؑ گوشت تو کجاروگؑ ات بلے آئیؑ دزگوہارانی گپ نہ
زرتؑ زوت زوت ہماچاتؑ نیمگؑ شت۔ وہدے آچاتؑ نزیکؑ رس ات
چاتؑ دورے کت۔

نازوؑ دزگوہاراں کوکار کرت۔ نازوؑ وتاراچاتؑ دور داتگ۔ بیائے
۔۔۔ بیائے۔۔۔ ایشیؑ وتاراچاتؑ دور داتگ۔ مہلوک مچ بوت انت۔ یک
مردےؑ سادے بندگؑ چاتؑ ایردیگ بوت۔ مردک جہلؑ شتؑ نازوؑ را
درے کت۔ نازوؑ وہدے بے سدھؑ بے ہوش ات۔ میتگؑ ہسپتال نیست اتؑ
شہر دورات پمیشانا زوؑ ساہ دات۔

وڈیرہ اے درائیں ندرگؑ چارگؑ ات۔ آئیؑ چہ دوریؑ توارجت کہ
منی بانور مرت؟ درائیں مردم ملوریؑ اوشتوک اتاں۔ یکےؑ جواب دات جی ہو واجہ
نازوؑ وفات کرت۔ وڈیرہ نون زارجتؑ دست سراکتاں کہ ابوڑے بابی منی درائیں
زرؑ مال پہ مفت شتاں۔ یک پیریں بلکہؑ توار کرت اڈے ظالم یک انسانےؑ
زندگی چتئی مالاں شر ترانت واہ ڈے وڈیرہ تراشاباش انت۔۔۔ شاباش۔

چوش ہم بیت

آیک غریبیں لوگے ء زہگ ات۔ اے ہما زمانگ ات کہ جنکانی
وانگ ء زانگ عیب ءے خیال کنگ بوت۔ آئی پس یک دفترے ء کلر کے ات۔
آئی ء راوانگ ء شوق ات۔ آوانی بیتگ ء یک وانندگیں جنکے است ات۔ پر چکہ
اے کٹم ء بچک وتی مرضی ء سور کنناں۔

رابعہ ء وتی پس ء راگوشت ”بابا تو منا اسکول ء پرچہ داخل نہ کنئے؟“
پس ء گوشت ”منی زہگ اے مئے رواج نہ انت کہ ما جنکاں وانگ
بے پرمانیں۔“

رابعہ ء گوشت ”بابا تو گڑا منا موکل بہ دئے کہ من گوں ہے بیتگ ء غلام
حسین ء جنین ء کرا بہ وانال ء یک وانندگے بہ باں۔“

پس ء گوشت ”منی چک آدر آمدے، آئی ء دگہ شہرے ء سور کرتگ ء ایشی
ء را ارتگ۔“ بلئے رابعہ باز گوشتگ ء پس ء آئی ء را اجازت دات کہ منی چک بہ رو بہ
وان۔ رابعہ ء پہ ونا کاپی ء قلم ہم بہا گپت۔

رابعہ ہمک روچ غلام حسین ء گس ء پہ وانگ ء شت۔ آئی گس ء شریں

مردم ات انت بلئے آواناں جنکانی وانگ ء زانگ دوست نہ بوت۔ آوانی ہم ہے
 خیالات کہ جنک پہ وانگ ء زیب نہ دنت۔

سال ء ماہ گوزان ات انت نوں رابعہ وانگ ء زانگ ء بلد بوت۔ آئی ء
 نبشتہ ہم کرت کت۔ رابعہ حساب ء کتاب ء ہم جوان ات بلئے نوں رابعہ ء گس ء پہ
 سانگ ء مردم آئیگ شروع بوت۔

رابعہ ء پس انور ء پنج جنک ء دو بچک ات انت۔ انور ء دل ء ات کہ آوتی
 چکانی سور ء سانگ ء فرض ء جلدی پورا بہ کنت۔ پہ رابعہ ء یک اسکول ماسٹرے نبی
 داد ء سانگ اتک۔ رابعہ ء سور بوت، آوتی گس ء شت۔ ماہ ء سال گوست انت
 رابعہ ء یک بچک ء دو جنک بوت۔

ماسٹر نبی داد ء وتی بچک ء جنک ہر دو اسکول ء داخل کرت انت بلئے
 چریشی ء آئی ء حرج ء درج زیات بوت انت۔ ماسٹر نبی داد ء دفتر ء یک جنکے ہم کار
 کنگ ء ات۔ روج پہ روج نبی داد ء گوں ہے جنک ء واہگ گیش بوتگ ء ات۔
 اے فارسی خاندان ء جنکے ات۔ آئی ء نبی داد ء جست کرت کہ تئی جنین وانندگے یا
 ناں؟ وتنگ ء بلئے ڈگری یے نیست۔ جنک ء گوشت مرچی تو کار کنگ ء ات تئی
 جنین وانندگے بوتیں آئی ء ہم کار کت ء شمنے آمدنی زیات بوتگ ات۔ شمنہ ہگاں
 ہم چا گردے ء شریں جاہ یے کپتنگ ات۔ تو چونیں مردے ات کہ گوں یک
 جاہلیں جنکے ء زندگی گوازینگ ء ات۔ اے جنک ء نبی داد ء تب سک حراب کت۔
 چد ء پد نبی داد ء گوں وتی جن ء مدام جنگ ء جڑ کت۔ آئی ء رابعہ ء گوما کسان
 کسانیں گپ ء سرا داوا ء جنگ کت۔ آئی ء وتی جنک ہم جت ء گردات انت۔

ایشانی گس یک جنگ ۽ میدا نے ات۔

یک روچے نبی داد ۽ گول رابعہ ۽ گپ کہ زیات برزشت گڑا آئی ۽ رابعہ ۽ گوشت ”دراچہ منی لوگ ۽ بہ رووتی ماس ۽ پس ۽ لوگ ۽ تو یک جاہلیں جنینے ات تو منی زندگی تباہ کتگ۔“

رابعہ ۽ گوشت ”من چتور بہ رواں۔۔۔ منی گس ہمیش انت، منی زہگ انکت ۽ گوٹڈ وانت من ایشاں چون بے پس کت کناں۔۔۔؟“

نبی داد ۽ شیطان حراب بوت آئی ۽ گوے گیاں رابعہ ۽ راسک جت۔
نبی دادشت وتی دفتر ۽ آئی کراکس نیست ات۔ آئی انگو آنکوچک جت وتی دل ۽ سوچ کرت مرچی من فارسی جنک ۽ گوشاں کہ توگوں من سور بہ کن، من وتی جنین ۽ طلاق ۽ دیاں۔

دفتر ۽ دروازہ پیچ بوت۔۔۔ فارسی جنک طوبی تہا اتک۔ نبی داد ۽ سلام دات۔ نبی داد دل ۽ مرچی ارداہ کتگ ات کہ ایشی ۽ رامن وتی دل ۽ واہگ ۽ گوشاں۔ نبی داد ۽ جنک ۽ راگوشت ”من مرچی ترا یک گپے گوشگ لوٹاں۔“
”بہ گوش باریں۔“

نبی داد ۽ وتی ٹوپ سیدھا کرت دیم ۽ بچکندے آرت ۽ توارے کت۔
طوبی ”من وتی جنین ۽ طلاق ۽ دیاں توگوں سور بہ کن۔“

طوبی ۽ گوشت ”نانانا۔۔۔۔۔ پرچہ غریب ۽ طلاق دے؟ ہے واستہ کہ وانندگے نہ انت۔ اے آئی ۽ ماس ۽ پس ۽ قصور انت۔ اگاں تو سوری مہ بوتین ات ترا جن مہ بوتین انت گڑا من گوں تو الم سور کتگ ات بلے ترا جنینے است، تئی سے

زہگ انت نوں چچ وڑا ممکن نہ انت۔“

نبی داد پگرے ء کپت، پدا آئی ء سوڑ گے کت ء گوشت کہ ”اگاں من
ء جنین مہ بوتین انت گڑا تو گو من سور کتنگ ات؟

طوبی ء گوشت ”ہو بے شک کتنگ ات۔ مادویناں سور کرتنگ یکجا دفتر ء
کار کرت مئے زہگاں شریں اسکول ء وانت بلئے نوں ممکن نہ انت۔“

نبی داد چھٹی کت ء گس ء شت۔ گس ء آئی ء پگر کت کہ اے جنین ء چون بہ کناں؟
نبی داد ء گس ء یک تندورے است ات۔ آئی ء جنین ء راتندورے نان باز

وش بوت۔ رابعہ ہم پگر کتنگ ء ات کہ من تندورے شریں نان پچاں نبی داد ء واست ء
آئی ء دل دوستیں سبزی پاک ہم جوڑ کناں۔ مرچی نبی داد وش بیت۔ زہگانی چھٹی ء

وہدات۔ رابعہ تندورے نان پچگ ء ات کہ نبی داد گس ء اتک۔ آئی ء گاسلیٹ ء بوتلے
دست ء ات۔ آ رابعہ ء کراشت ء گوشت کہ چونیں نان پچگ ء ات۔ رابعہ چک جت

داں نبی داد ء دست ء گاسلیٹ ء بوتلے ء آئی ء چارگ ء گوں ہے تیل رابعہ ء سراجٹ
دات انت ء آس روک کت ء آئی سرادوردات۔ آس رابعہ ء گشان ء لگ ات۔ رابعہ

ء کوکار کت بلئے اے وہد ء گس ء کس نیست ات۔ رابعہ سٹک ء ہمساہگاں ہے توار ء
کوکاراں کتاں بلئے رابعہ نوں سٹنگ ء پُر بوتگ ات بزاں مرتگ ات۔

نبی داد دومی نیمگ ء چہ گس ء درکپت ء یک ساعتے ء پدا و اترا تک۔
ہمساہگ مچات انت رابعہ ء سراجدر پرداتگ ات۔

نبی داد ء گوشت ”چے بوتگ، منی جنین ء را؟“

ہمساگے ۽ گوشت باریں چتور آئی ۽ را آس ۽ گپنگ آنان پچگ ۽ بوتگ۔
 رابعہ ۽ گل ۽ کسارت بوت۔ چل روج ۽ پدرابعہ ۽ زہگ، نبی داد رابعہ ۽ پس ۽ کرا دیم
 دات انت۔ آدل ۽ گل ات کہ نون منی سورگوں طوبی ۽ الم بیت۔

نبی داد لہتیں روج ۽ پدر دفتر ۽ شت درائیں اسٹاف اپسوز کنگ ۽ ات کہ نبی
 داد ۽ جنین چہ دنیا ۽ شنگ۔ نبی داد ۽ چم طوبی ۽ شوہازگ ۽ ات انت بلئے آگندگ
 نہ بوتگ۔

باز و دارے کت بلئے طوبی گار ات۔ آئی ۽ چیر اسی ۽ جست کہ طوبی کجا
 شنگ درانہ بیت؟

دفتر ۽ چیر اسی ۽ گوشت کہ واجہ ۽ لہتیں روج بیت کہ آئی ۽ چھٹی کرتگ۔
 بیست روج ۽ پدر طوبی دفتر اتک۔ آئی گوں یک وش رنگیں نوجوانے گون ات۔
 طوبی ۽ نبی داد دیست ۽ سلام کت پدر آئی گوشت کہ تی جنین ۽ من اش کتگ من ۽
 سک اپسوز بوتگ۔ من چھٹی ۽ بوتگوں شہر منی سور بوتگ۔ اے منی لوگواجر حیم داد انت
 کہ بینک ۽ نوکر انت۔۔۔۔۔ اے گپ ۽ اش کنگ ۽ پدر نبی داد وتی کتگین کاراں
 سک پسومان بوت۔

تکبر

آئی ء یک مالدار ء زرداریں مرد کے ء گوں سور کتگ ات۔ آئی گس ء
 ہر وڑیں آسراتی است ات۔ سے چارنو کر گس ء کار کنوک ات انت۔ سہب ء یک
 جوڑائے گد بدل کت ء بیگاہ ء دگہ جوڑائے گد بدل کت آئی گورا زڑ بے حساب
 ات۔ دستاں سہر ء چوڑی ء اے دگہ سہت ء زیوری ساماناں لوگ پرات۔ مدام آئی
 دست ء پادہنی ات انت۔ شر بانوزند ء وشی ء گل ء بال ات۔

فاطمہ نائیں یک ماسی یے آئی ء گس ء کار کنگ ء ات۔ یک روچے آئی
 دست ء چہ گلا سے کپت ء پڑشت گڑاں شر بانو ء آئی ء را ہمنچو گر ء نہر دات کہ ماسی
 ء وتی گوش گپت ء توبہ کرت۔

لبتیں روج ء پد بیتگ ء یک خانواد گے ء سور بوت۔ سور ء شر بانو ہم لوٹا نینگ
 بوتگ ات۔ شر بانو ء دوز بگ ات انت۔ آئی ء مرد مز نیں افسرے ات۔ شر بانو ء سینگار
 کرت ء ڈرائیور ء حکم دات کہ گاڑی ء بہ کش۔ ڈرائیور ء گاڑی کشگ ء دیر کت گڑا
 آرا ہم شر بانو ء گپٹرے دژمان دات۔

وہدے آسور ء گس ء سر بوت گڑا آوداں اجوانی ء شور ء کوکارات۔

حانی ہے لوگ ۽ ہسا ہگ ات۔ آئی ۽ مرد ۽ دگہ سورے کتگ ات۔ حانی چہ سور ۽ مور ۽ بے گزرات بلئے آہم سور ۽ اتگک ات۔ بازیں مچی است ات۔ لوڑی ۽ را ڈم ڈمے پرات ۽ کوکار کنگ ۽ ات۔ درائیں جنین ہے لوڑی ۽ سراچ ات انت۔ لوڑی ۽ ڈھول ۽ چارگ ۽ ات انت۔ لہتیں جنک چاپ جنک ۽ ات۔ شربانو ہمیشانی نیام ۽ اوشتا تک اتک بلئے آئی چاپ نہ جت پرچہ کہ مزنیں آفسر ۽ جنین ات۔ حانی ہم ہموداگوں وتی کوہنیں گد ۽ پچاں اوشتا تک ات۔

شربانو ۽ یکے ۽ راتوار کت کہ اے چونیں جنینے اوشتا تک ات۔ یکے ۽ گوشت اے و حانی انت، ایشی ۽ مرد ۽ ایشی ۽ رایلہ داتگ ۽ دگہ سورے کتگ۔ اڑے اے بیچارگ ۽ شمریں پچھ ہم نہ رستگ ایشی ۽ چونیں گد گورا۔۔۔! حانی ۽ پھلوری آئی ۽ دیم ۽ چارت بلئے ہچ گوشت نہ کت۔ آئی چم چہ ارساں پراتاں، آچہ اودا پادا تک ۽ دگہ جاہ یے ۽ شت ۽ وتی چمانی ارس پہک کتاں۔ یک ماسی ۽ آئی ۽ راتسلہ دات ۽ گوشت ”پرواہ نیست منی چک اے مزنیں مردم کسی پرواہ نہ کناں۔“

شربانو ۽ مرد ۽ دگہ شہرے ۽ پوسٹنگ بوتگ ات۔ ماہ ۽ دو ماہ ۽ سراگس ۽ اتک۔ شربانو اے و ہد ۽ موج ۽ مستی ۽ تہات۔ اے یک مزنیں بنگلہ یے آئی مرد ۽ پھ آئی بستگ ات۔

شربانو ۽ و ہدے مرد گس ۽ اتک آئی ۽ جوانی ۽ چار ۽ بچار بوت۔ وڑ وڑیں چیز لوٹا نینگ بوت بلئے و ہدے شربانو ۽ مرد ۽ مردم مہمان بوتوں گڑاں آواناں نہ جوانیں ورگ دات ۽ نئے گوآوانی گو ماوش گپی بوت۔

شربانو ۽ مرد ہاشم ۽ ہما شہر ۽ کہ پوسٹنگ بوتگ ات ہموداں یک جاگہ ۽

یک جنکے آئی ء درستی بوت۔ ہمودء مردماں آئی ء رامشورہ دات کہ واجہ اے
 یک شریں خاندانے ء ایشانی جنک بازواندگ ء قرآن حافظ انت۔
 ہاشم ء دل ء لوٹ ات کہ منازر بازانت دگہ یک جنے بگراں چے بیت۔ ہاشم ء ہے
 خاندان ء یک جنکے لوٹ ات ء گوں آئی ء سانگ کت۔

اے سورء بابت شر بانو ء سہی نہ ات۔ اے نیام ء شش ماہ گوشت ات پدا
 یک مردم ء فون کرت ء شر بانو حال دات کہ تئی مرد ء ادا دگہ سانگے کرتگ۔
 اے گپ ء شر بانو ء راسک دلپدر دء رنجیگ کت۔ آئی گوشت ”من
 نزاننگ کہ اے منی استی ء دگہ سورے کت کنت۔ اے چون بیت کنت من وتی
 براساں تو ارکناں وتی نا کواں لوٹا میناں۔“

روح بیگاہ بوت ہاشم اتک گس ء۔۔۔ شر بانو ء مورک مجینت ء آئی ء راوش
 اتک ہم کرت۔ پدا آئی ء گوشت کہ من اش کتگ کہ تو نوکیں سانگ بندی یے کرتگ؟
 اے چونیں گپے باریں حالاں بہ کن؟
 ہاشم گوشت ”ہو کرتگ پرچہ زاناں! ترا چے تکلیف۔۔۔“

”تومنی سرادگہ سورے کرتگ۔۔۔ منا چے کمی است انت شر بانو ء پزہری
 گوشت۔“

ہاشم ء گوشت ”ترا من ہر وڑیں آسراتی داتگ تئی زہگاناں بنگلہ داتگ،
 سہر ء زرمچ کتگ، تئی حاترا من چے چے نہ کتگ بلئے انگت تومنی ماس ء گوہار، منی
 سیال ء مردمانی وتی گس ء روادار نہ بوتگ ات۔۔۔ تئی سیال ء مردم کایاں تو ہرچ وڑا
 آوانی خدمت کنتے منی سیالاں تو ناشتہ ء بل آپے ہم ندیے تو زانہ گشتے من ہیچ ء سہی
 نیاں۔۔۔“

بس تو وتی ساماناں بروز اے ماڑی ء دومی جاگہ ء برو۔ اے جاہ منی نوکیں
جنین نیگ انت۔

شر بانو ء واستہ اے روچ چوقیامت ء ات بلتے گڈی ء آئی ء اے گپ من
ات ء لوگ ء دو بہر بوتوں۔

دومی روچ ء شر بانو ء وتی سامان دومی نیگ ء بُرت انت ء ہاشم ء وتی نوکیں
جنین آرت ہے ماڑی ء نادینت۔ درائیں مردماں اش کت کہ ہاشم ء نوکیں سورے
کتگ ء اتگ۔ پمشکا مردم آئی ء مبارک بادی ء اتک انت۔ حانی ہم گوں وتی
جنک ء اتک۔ آچکی ء شر بانو ء نیگ ء شت ء آئی ء راگوشت کہ تئی مرد ء دگہ سورے
کتگ ترا مبارک بہ بیت۔۔۔۔۔ بلتے اے رندا شر بانو ء ہچ گوشت نہ کت۔

واہے بد قسمتی

آئی مردء لہتیں سال بیت کہ وفاتے کرتگ ات۔ آئی مرد یک روڈ
ایکیڈنٹے ۽ بیران بوتگ ات۔ بے تعلیمیں جنک کسان عمری ۽ سورداتگ ات۔
آئی ۽ رایک جنکے اول است ات کہ آئی عمرده سال ات۔ نوری ۽ وتی جنک ۽ سانگ
کسانی ۽ گون وتی براس ۽ بچک ۽ کرتگ ات۔ نوری انگت ۽ ورنات۔ براس ۽ ہہ
سوچ کرت کہ ایشی ۽ سورکنگ المی انت۔ نوری ۽ واستہ سانگ لوٹوک بازانت بلنٹے
آئی ۽ درست جواب کتگ اتاں ۽ وتی براس ۽ راگوشتے کہ من سورنہ کنال۔

آئی ۽ براس آئی ۽ رایک لوگے جتاداتگ ات۔ نوری گد دوچی ۽ سک بلد
ات۔ آئی ۽ ہہ کارے کت ۽ وتی زہگ ۽ واستہ چیزے زرگپت۔ نوری ۽ درائیں روچ
گد دوچی کت دانکہ آئی ۽ زہگ وتی نا کواں چیزرمہ لوٹیت۔ شپ ۽ ہمک پاس ۽ نوری
آگاہ ات ۽ کارکنگ ات۔ آئی ۽ چراگ روک کت ۽ کارکت۔ وہدے آواب کپت
گڑا ہہ لوگ ۽ چیزے ۽ توار بوت۔ نوری ۽ دل ۽ لرزگے زرت کہ بلکیں دُزے
اتنگ۔ آئی ۽ مستریں براس پادات ۽ ٹارچ زرت ڈنہ دراتک یک مرد کے ڈن
اوشتوک ات۔ نوری ۽ براس ۽ ہہ دمان ۽ تو پک کشت ۽ گوشت کہ تو کئے؟

مردک انگت ۽ اوشتوک ات نوری ۽ براس ۽ تو پک بلبٹ کت ۽ گوشت تو
کئے شپ ۽ نیم ۽ گس ۽ چپ کرتگ۔۔۔ آئی ۽ ٹارچ جت اے وگلوگنوک انت۔۔۔
گلو یک بے ساریں ورنائے ات۔ درائیں روچ گلیاں گوشت ۽ پنڈگے لوٹ ات۔

نوری ء گس ء دروازگ پتچ کرت ء گلو ء گردات کہ دگے روچے نیائے۔
 نوری ء براس ء سوچ ء کت کہ مرچی گلو گنو کہ ء لوگ ء دور کتگبا ندا حد امکان
 دگے مردے ہے کار ء بہ کنت ء دگے مسئلہ ئے جوڑ بہ بیت۔ نوری ء براس ء آئی ء را
 گوشت گوبارنوں دگے سورے بہ کن۔ تو انگت ء ورنائے تئی لوگ ء ایوک ننگ شرنہ
 انت۔ بازیں مردم چنائی ء سانگ لوگ ء انت۔

نوری ء گوشت کہ ”منی زہگ چون بنت باریں منی دومی مرد ایشاں
 برداشت کت کنت یا نہ کنت۔“

نوری ء براس ء گوشت کہ ”تئی جنک ء من گوں وت کناں۔ ہر کجا کہ من رواں
 آگوں من کیت انت۔ نوری ء سور بوت ء وتی جنک ء گوں دومی مردک ء گس ء شت۔
 دومی مرد ء نام کرم خان ات۔ آئی ء ہم جنین وفات بوتگ ات۔ آئی دو بچک
 ات انت۔ ہر دوکاں چار دہ سال بوتگ ات۔ وہد گوزان ات نوری ء جنک ورنات۔
 نوری ء کسانی ء وتی جنک وتی براس ء بچک ء راداتگ ات۔

دیر نہ گوست نوری ء براس ہم بیران بوت۔ آئی ء بچک ہم روچ اتک نوری
 ء گوشت کہ نوں منی دشثار ورنات بوتگ مناسور بدئے۔ نوری ء جنک سک وشرنگے
 ات۔ نوری ء مرد کرم خان ء بچک نوں ورنات۔

کرم خان ء بچک ء نوری ء گوشت ”تئی براس ء بچک پرچہ ادا ہم روچ
 کیت۔۔۔

نوری ء گوشت ”اے منی زاماس انت ء براس ء بچک انت۔ ما کسانی ء ایشانی
 سانگ بندی کتگ۔

آئی مرد ء گوشت کہ ”ما کسانی ء سانگ بندی ء نہ منیں۔ سنگین ء واستہ دگے مردم باز
 انت۔ وڈیرا اعظم ء بچک ء من سنگین ء دیاں۔

نوری ء گوشت کہ ”منی زہگ من کسانی ء داتگ تو آئی ء سانگ ء چون کت کنتے۔

کرم خان ء بچک گوشت کہ ”درا خرچ درچ ورگ پچ مئے پس ء داتگ
نوں آئی ء وارث تو بوت ے۔ وتی براس ء بچک ء بہ گش دگہ روچے مئے گس ء میا
کہ شرنہ بیت۔

نوری یک بلائیں وئیل ء کپتنگ ات۔ آئی براس دگنیانہ انت کہ آئی ء
جیڑگ ء گیشوار بہ کنت۔ آپریشان ات کہ نوں چون بہ کنت۔

سنگین گوشت ”اماں منی کسانی ء دشتار منی ناکوز ہگ نوروز انت، من بیدے
آئی دگہ کس ء سور نہ کناں۔ کرم خان ء بچک وڈیرہ عظیم ء دولت ء سک اثر مندانت
آواں زراست پممشکا منی سور ء آہود ء کنگ لوٹ انت۔ ہمروچ وڈیرا ء نیمگ ء مردم
سانگ ء واستہ کائنت۔

نوری ء بار بار کرم خان گوشت کہ ”منی جنک ء سانگ من پیسر ء داتگ شما
پرچہ آئی دو بر سانگ بندی ء لوٹ ات۔“

نوری ء یک ہساہگے آئی ء رازدار ات۔ نوری ء وتی ہساہگ گوشت کہ
”من وتی جنک سنگین ء تئی گس ء دیم دیاں، نوروز منی براس ء بچک انت ء سنگین ء
کسانی ء دشتار انت۔ تو منی زہگ ء ہمانی ء دست ء بدے ء بگش کہ اے ظالمانی گس ء
چہ سنگین ء رکین۔ منادگہ وارث نیست انت۔ ہے یکیں نوروز منی وارث انت۔“

دومی روچ ء سنگین ہساہگ ء گس ء شت ء نوروز ہم حال دیگ بوتگ ات
کہ جنک کیت آئی ء گوں وت بہ بر۔

نوروز کیت سنگین ء زوریت ء ہردو گاڑی ء سوار بنت ء دگہ شہرے ء

روانت۔ کرم خان ء بچک وہدے گس ء کیت جست کنت کہ سنگین کجانت درانہ
 بیت۔ نوری آواناں آپ دنت بلتے آجزباتی بیت ء گوشتیت کہ سنگین کجانت؟ نوری ء
 گوشت سنگین وتی نا کو ء گس ء شنگ۔ کرم خان چہ زہر ء لٹے زوریت ء نوری ء جنت
 کہ جنک ء راتوباگی کتگ۔ کرم خان نوری ء باز جنت ء بازیں لٹ ء کٹ ء آ بے
 ہوش بیت۔ آوتی بچک ء را گوشتیت کہ بروایشی ء پٹ ء بیار کجاشنگ۔ ہر کجا کہ تو
 ایشاں گندے ہموداہ کش اش ء دور دے۔

کرم خان ء بچک تو پک ء زوریت ء چہ گس ء در کیت۔ نوری چہ بازیں
 لٹ ء کٹ ء لرزگ ء ات۔ ہمسا ہگ ء گس ء روت ء آئی ء گشیت مناء تھمانہ بر من
 رپورٹ کنناں کہ کرم خان ء بچک گوں تو پک ء منی زہگ ء رندا کپتگ۔ پولیس ء آئی
 رپورٹ درج کت ء کرم خان ء بچک ء جست ء پرس ء در کپ انت۔

کرم خان ء بچک ہمسا ہیگانی گس ء آئی ء شو ہاز ء کنگ ء ات۔ آخر یک
 روچے اے دوئیں گرگ بنت۔ کرم خان ء بچک ایشاں گپت ء وتی گاڑی ء سوار
 کنت۔ ہر دوکاں دور یک گیا بے ء بارت ء ہمودا ایشاں کش ایت۔ پدا آوانی لاش ء
 سرا کرم خان ء بچک چاپ جنت ء کندیت۔ ہے دمان ء پولیس ہم کیت ء ایشی ء
 را گرفتار کنت۔ نوری ء زندیکبرے پدا تہار بیت ء آوتی پیشی لوگ ء روت ء ہمودا وتی
 زند ء گڈی روچاں گوازینت۔

وہد گوزان ات سور ۽ تیارى پورا بوت انت۔ ثمرين ۽ ماس ۽ پنچ لکھ حق مہر،
 سہر ۽ سور ۽ حرج ۽ درج چہ فضل داد ۽ پس ۽ لوٹ اتاں۔ حق مہر ۽ کا گد نبشتہ بوت
 بلتے زراے وہد ۽ گرگ نہ بوت انت۔ فضل داد ۽ سور بوت۔۔۔ ثمرين وتى گس ۽
 شت۔

فضل داد ۽ ماس باز کلپیں جنینے ات۔ روچ وشپ گوں ثمرين مرط ۽
 گوشتے کہ حق مہر ۽ ماپ بہ کن بلتے ثمرين ۽ آئی ۽ را گوشت کہ من وتى حق مہر ۽ ماپ
 نہ کنناں۔

فضل داد ۽ کلر کی نوکری یے رست ۽ آدگہ شہرے شت۔ ثمرين تہنات۔
 وتى بان ۽ مد اہمے جیڑگ ۽ ات کہ اے ترو منا گنوک کنت۔ ہمروچ گشیت حق مہر ۽
 ماپ بہ کن۔ من چوں بہ کنیں، منی ترو من ۽ ماس ۽ گس ۽ ہم روگ نیلیت۔ ثمرين ۽ پہ
 وتى ماس، براس ۽ گوہارانی واستہ سک زہیرے کت۔

لہتیں روچ ۽ پدگڑا فضل داد چہ شہر ۽ اتک۔ ثمرين سک ملورات۔ فضل
 داد جست کرت باریں تو چیا چو ملورات۔

ثمرين گوشت ”تئی ماس منا منی ماس ۽ گس ۽ روگ نیلیت ۽ ہمروچ
 گوں من مرطیت ۽ گشیت کہ وتى حق مہر ۽ ماپ بہ کن۔“

فضل داد زہر ۽ زہر شت وتى ماس ۽ نیمگ ۽ آئی ۽ را گوشتے ”ماس تو گوں
 ثمرين ۽ پرچہ مڑے ۽ آئی ۽ حق مہرانی بابت ۽ پرچہ سوال کنتے۔ من پہ نوکری دومی شہر ۽
 رواں دگہ برے آراتنگ مکن آتئی زہگ ۽ ڈول ۽ انت۔“

آئی ماس ۽ پہ زہر گوشت ”تئی جنین دروگ بندیت من ہچ نہ گوشتگ۔

چٹ چالا کے تئی جنین تراگوں من مرطینیت، من چچ نہ گوشنگ۔“

فضل دادثمرین ء کراشت ء گوشنت کہ ماس گشی من چچ نہ گوشنگ۔“

ثمرین ء گریت ء گوشنت ”من قسم وریں تئی ماس مناتنگ کنت، منواتی

ماس ء گس روگ ء نیلیت۔ تو کہ کائے گڈامن سیرے نان وراں، منی گپ ء باورہ
کن۔“

فضل داد گوشنت ”من ء باور نہ بیت منی ماس منی حد انت۔ تو دروگ بندے“
لہتیں روچ ء پدا فضل داد پداوتی ڈیوٹی ء شنت۔

ثمرین ء تروء ثمرین ء گوشنت تو ہر گپ ء وتی مرد ء گشے تو منی بچک ء چہ من

جتا کنگ لوٹے۔ لہتیں شہمات ثمرین ء جت۔ شپ ء وہد ء ثمرین وتی بان ء وپتنگ
کہ توارے اتک۔ انچوسما بوت کہ کسے زمین ء کل ء جنگ ء انت۔ تقریباً یک گھنٹہ ء

پد ثمرین ء دروازگ آئی تروٹک ات ء توار جت۔ ثمرین زوت پادا تک، دروازگ
پچ کرت۔ آئی تروء آئی ء رادست ء گپت ء سیدھا لوگ ء پشت ء برت کہ اودا بلانیں

کنڈے ء کرا آئی تروء براس زہگ اوشتوک ات ء آئی دست ء یک اسپیدیں
کا گدے ء یک قلمے است ات۔ تروء دست ء پستولے ہم است ات۔ آئی ثمرین

ہکل دات کہ اے کا گدے سراوتی حق ء مہراں نبشتہ بہ کنت ء بہ گش کہ من ایشاناں
ماپ کتنگ، اگاں نہ ترا من کشاں۔

ہر دیں فضل داد اتک آئی ء بہ گش کہ من وتی مرضی ء سرا حق مہر ترا ماپ

کتنگ انت۔ ثمرین بیچارگ بے وس ء مجبور ات پمشکا آئی ء کا گد دستخط کت۔
دومی دمان ء ثمرین ء تروء پستول پچ گرگ ء جہد کت ء ہمے نیام ء تو پک ء آس

زرت ۽ تیرے شمیرین ۽ پاد لگ ات۔

ترو ۽ جلدی جلدی کا گد زرت ۽ وتی پندول ۽ کرت۔ ہے دمان ۽ کہ ترو
 کا گد ۽ پندول ۽ کنگ ۽ بیت شمیرین پستول ۽ چہ آئی وتی دست ۽ زو بیت ۽ دو تیر آس
 دنت یکے ترو ۽ لگ ات ۽ ترو جہلا د بیت۔ دومی تیر ۽ ترو ۽ براس زہگ ۽ پاد ۽ لگ
 ایت۔ و ہدے پولیس اتک آئی ۽ شمیرین دستگیر کت کہ تو وتی ترو ۽ آئی براس زہگ ۽ را
 جتگ۔ دہ سال بیت کہ شمیرین جیل ۽ انت۔ و ہدے فضل دادا ۽ گیاں سہی بیت آسک
 حیران ۽ پریشان بیت کہ اے چونیں قصہ یے گوں آئی ۽ بوتگ۔

دیانت داریں آفیسر

آنوک اے شہرہ ٹرانسپسیر بوتگ ات۔ اے شہر باز تر سنا کیں ہندے ات
یک نیمگے پٹ ۽ میدان ات ۽ دومی نیمگ ۽ جنگل۔ شیرخان شہرہ نوکیں تھانیدار
ات۔ آئی ۽ وتی اسٹاف ۽ گوں میٹنگ کت کہ چے معاملہ انت من ۽ حکومت ۽ ادا دیم
داتگ کہ اے شہرہ حالت حراب انت، ادا زہگ دزی بنت۔

اسٹاف ۽ گوشت کہ ”واجہ اے ہند ۽ چارہ سالی ۽ ہشت سالی ۽ زہگ دزی
بنت ۽ پدا ایشانی گواہ نہ بیت کہ باریں ایشاں کیا برتگ۔“ میٹنگ ۽ رندا ایشاں یک
منصوبہ یے جوڑکت۔

شیرخان یک خدا ترس ۽ نیک ۽ ایمانداریں مردے ات۔ وتی ڈیوٹی مدام
ایمانداری ۽ کتنے۔ آئی ۽ مدام وتی اسٹاف ۽ راگوشت کہ وتی ڈیوٹی ۽ ایمان داری ۽
بکن ات۔ لہتیں روچاں پد میتگ ۽ حال شنگ بوت کہ یک ہشت سالی بچکے دزی
کنگ بوتگ۔

آئی ماس گوں کوکار ۽ پر یاد شیرخان ۽ گس ۽ اتک کہ ”منی زہگ باریں کجا
شنگ کیا برتگ۔۔۔ واجہ منی چک ۽ بیار۔“ شپ ۽ دونج ات شیرخان وتی کٹ ۽ سرا
و پتگ ات۔ آئی گونڈیں زہگ ہم و پتگ ات انت۔ شیرخان ۽ وتی بچک ۽ دیم
چارت کہ وش واب ات۔ آئی دل ۽ گوشت کہ ما پولیس والا وتی شہرہ حفاظت ۽ کت
نہ کناں گرا مئے ڈیوٹی ۽ فائدہ چے انت؟ مرچی اگاں اے بچک گار بوتگ اے منی

زہگ بوتیں منی سراچے گو سنگ ات۔۔۔!

ہے پگر آئی واب برتگ ات۔ سر جمیں شپ آئی ء سوچ ء پگر کت کہ
اے شہر ء پشت ء جنگل پٹ ء پول کنگ بہ بیت بلکیں دزی کنوک ہمود ابہ
بنت۔ دارنیں شپ آئی ء ہے بابت ء پگر کت۔

سہب ء شیرخان کہ پاد اتک آئی ء جنین اوں پاد اتلگ ات۔ نماز ء پد آچہ
گس ء در کپت ء دفتر ء راہی بوت۔ شیرخان ء پدا یک میٹنگے لوٹا نینت۔ آئی ء پولیس ء
یک ٹیمے تیار کرت کہ وت ہم گون ات آئی ء ٹیم ء مردم گوشت انت کہ مارا ہے جنگل
ء پٹ ء پول کنگی انت۔

دو درجن سپاہی جنگل ء تالان بوت۔ شیرخان ء دہ نفر گوں وت رُرت ء جنگل ء
نیام ء پٹ ء پولے کت۔ ایشاں کساس یک میلے ء گرد ء ترکت۔ ایشاں یک کچا میں
کوٹی یے دسیت کہ آئی ء دیم ء یک پیریں مرد کے نشنگ ء تسج وانگ ء انت۔
شیرخان ء سلام دات ء جست کت کہ ”واجہ تو اے جنگل ء تہنا چون نشنگ
ات؟ اداد کہ ہلک ء بیٹگ ہم نیست انت۔

پیریں مرد ء گوشت کہ ”من اللہ ء ذکر ء کناں بس وش باں۔ منی مردم منا
اداورگ سر کناں ء من اللہ ء ذکر ء کناں۔ شیرخان کمونز یک اتک آئی نفری گوں
تو پک ء یک کرات انت۔ شیرخان کڈک ء دروازگ ء تکہ دات۔
پیریں مرد پاد اتک ء گوشتے ”اے منی کمرہ ء انت۔“

شیرخان گوشت ”واجہ من چاراں کہ باریں چے چیزے مان۔“
شیرخان ء دسیت کہ کڈک ء دومی نیمگ ء دگہ دروازگے پرات۔ آئی سرا
پردہ جنوک ات۔ شیرخان دل ء گوشت اے الم رازی دروازگے بیت۔ پیریں مرد
ہم کڈک ء پترت۔ شیرخان دیم ء شت ء پردہ چشت کنگ ء دست دیم ء بُرت کہ

پیریں مردہ آئی دست گپت کہ واجہ ”پشت“ چچ نیست۔۔۔ واجہ دیما کجارہئے۔

شیرخان سر پد بوت آئی وتی نفری حکم دات انت کہ اے مردک ء گرفتار بہ
کن انت۔ سپاہیاں پیر مرد دستگیر کت۔ شیرخان ء حکم دات کہ اے دگہ سپاہیاں بہ
گشا ات کہ درست ہما بیا انت۔ سپاہی تچاناں آتک انت۔

شیرخان ہما دومی بان ء کہ شت آئی ء دیست کہ یک بچکے گوں سا نکلاں
بستگ شیرخان آئی ء را حوصلہ دات کہ مہ ترس من تئی کمک ء اتنگ انت۔ ہمہ دمان
ء کہ بچکے ء سا نکل چچ کنگ بوت انت۔ پیر مرد ء ہمراہ اول سر بوت انت۔ سپاہی ء
آسیانی نیام ء فائرنگ شروع بوت۔ پیر مرد شیرخان ء ہیڈ کواٹر ء کمک ہم سر بوت۔

پیر مرد ء لہتیں مردم کشگ ء لہتیں گرفتار کنگ بوت۔ اے بچک کہ آزات
بوتگ ات ۱۵ سالی بچکے ات کہ آئی پاد لنگ ات۔ آئی ء گوشت کہ ایشاں منی پاد پہ
سگریٹ داگ داتگ انت من پمیشا لنگ اوں۔ بچک ء گوشت ہر شپ ادا جنکاں
ناچ دیگ ء ڈھول ء ساز بیت۔ روج ء درارواں ڈن ء شپ ء پدا موج مستی کنگ ء
کانینت۔ ادا بازیں زگے خراب کنگ بوتگ۔

دومی روج ء اے دز تگیں گونڈ ووتی سیاد ء وارشاں دیگ بوت۔ شیرخان
اوشا تگ ات کہ ہما بچک ء مات ء شیرخان ء منت گپت ء آئی تو سیپ کت۔ شیرخان
ء را حکومت ء نیمگ ء مز نیں ایوارڈ ء دادے ہم دیگ بوت۔

وہد چوش ہم بیت

آمنی بان ء نندوک ات۔ دو گونڈیں زہگ ہم آئی ء راگون ات۔ من
ایشاناں چاہ، آپ دات انت۔ آئی ء را کہنیں پیچ گورا ات، گشانے ہم دو سے جاگہ ء
درتگ ات۔

من جست کہ ”گل جان باریں تو چونے تئی حال چے انت؟

آئی ء گوشت کہ ”بس بچارگی ء غریبی انت۔ من ونت نہ کت، پمیشاپوریا
کن انت ء ڈھاڑی ء سرا گزران کن انت۔ انت پس ء گورا منارا یک دو بان
است ہمودانشنگ انت۔ پس ء گوہار ء وتی جنک منی پیچ ء گو ما سورا تگ۔ بس زندگی
گو زگ ء انت۔“

ہے وہد ء کہ گل جان گپ کنگ ء ات من ء سی سال ساری ء زمانگ یات
اتک۔ منی پگراں ہما درائیں ندارگ ظاہرات۔ ہما وہد ء کہ گل جان ء مرد مسقط ء کار ء
ات۔ گل جان منی دور سیادے ات۔ وہدے ما کسان ات انت منے گس نزدیک
ات انت۔ ما یک جاہ گوازی کت ء دو تکانی سور ء سانگ کت انت۔ پدا منی پس
شہر ء جاگہ زرت گڑاں مادرست شہر ء شت انت۔ گل جان ء سور گوں مولا بخش ء
بو تگ ات۔ گل جان باز زیب داریں جنکے ات۔ گل جان ء گس ء زند ء ہر پیمیں
آسراتی است ات۔

یک ہمسائے جنوزام آئی گس ء کارکنگ ء ات۔ ما کہ وہدے آئی گس ء
 شتاں آئی ء درستیں کارہے ماسی ء کرت انت۔ اے ماسی ء عمر کم و بیش بیست ء پنج یاسی
 سال بوتگ ات۔ بس اللہ ء جوانیں رنگے داتگ ات۔ گل جان ء سے زہگ است
 ات۔ دو بچک ء یک جنکے۔ گل جان ء را یک برا سے است ات کہ گنوک ات۔ گل
 جان ٹی بی ء نادرا ہی ات۔ دو دو سال ء سرا آئی مرد چھٹی ء چہ مسقط ء اتک۔ ہے وہدے کہ
 آئی مرد اتک و گل جان وش ات بلتے وہدے آشت داں گل جان ناجوڑ بوت۔

اے گس ء ماسی کاری یے ات۔ گل جان ء مرد مولا بخش ء دل گوں ہے ماسی
 ء پرات۔ ماسی ء نام جمیلہ ات۔ آئی ء اوں زانتگ ات کہ مولا بخش آئی ء را دوست
 داریت پمشکا آئی ء ہر روچ شریں پیچ گو را کت ء وتارا سینگارے کت۔ مولا بخش
 چھٹی ء لوگ ء اتک ات ہے میان ء آئی ء پس ء وفات کتگ ات گل جان گوں وتی
 زہگاں وتی پس ء بیتگ ء شت۔

چل روچ ء گل جان وتی پس ء لوگ ء ات۔ پرچہ کہ آئی گنوک ء بے
 ساریں براس انگت ء کسان ات ء آئی دگہ چاروک ہم نیست ات۔ گل جان سک
 پریشان ات کہ نوں اے بے ساریں براس ء چون بہ کنت۔ ہے پریشانی ء آئی ء
 ناجوڑی گیشتر زیات بوہان ات۔ گل جان ء را ہما وہدے کہ وشی رست وہدے آئی پس ء
 گوہار ء گوشت کہ ماوت ایشی ء وت چار ء گزار کن انت۔

چل روچ گوستگ گل جان وتی زہگاناں زرت ء وتی مرد ء گس ء روانہ
 بوت۔ اے وہدے آئی ء را وتی براس ہم گوں ات۔ وہدے گل جان لوگ ء سر بوت آئی
 ہمسائے رتب کت کہ گل جان تو حالے ء سر پدے کہ تئی مرد ء دگہ سورے کتگ۔ گل

جانء دپ پتچ بوت آئیء گوشت اے چون بوتگ گوں کیا سورے کرتگ؟ ہمساہگاں
گوشت ہما ماسی کہ تئی لوگ ء کارء بوتگ گوں ہمائی سورے کرتگ۔ گل جانء دست ء
پلاسٹک جہل ء کپت کہ آئی تہا دو جوڑا پتچ ات انت ء آئی جند دیوار ء سا ہگ ء نشت۔

ہمساہگاں آئیء رادلا سہ دات بلتے آئیء دل سہرگ ء پیمن ء نہ ات آئی ارس چو
ہور ء رچگ ء اتاں۔ ہمے وہد ء مولا بخش اتک آئیء یک کا گدے گل جان ء کٹ ء دور
دات ء وت و اتربوت۔ کا گد ء نبشتہ ات کہ من ترانوں یلہ داتگ بروتی پس ء گس۔

گل جان کا گد وتی لوت ء کرت ء زہگانی دست گپت، و اتروتی پس ء گوہار ء
لوگ ء شت۔ گل جان ء وتی حال آئیء رادات انت بلتے تروء مرد ء گوشت کہ ما آئیء
سرا کیس کناں آئی پرچہ ترایلہ داتگ ء زہگانی حق ء چہ آئی مال ء ملک ء گراں۔ گل
جان ء گوشت بس منی توکل گوں اللہ ء انت ء اللہ مدام راست ء حق ء بیت۔

دوسال ء رند مولا بخش ء مسقط ء ایکسیڈنٹ بوت ء آئی ء وفات کت۔ ہمے حال
ء پداں آئی جنین ء رافال ج بوت۔ مولا بخش ء براتاں آئیء مال ملک درست برتاں ء گل
جان ء بچک ء بچی دست نہ کپت۔ گل جان ء بچکاں گوشت کہ من وتی حق ء چہ نا کوہاں
گراں بلتے نا کوں دھمکی دات کہ تو مئے رپورٹ کت ماترا ء تئی مات ء کشاں۔

گل جان ء وتی بچک رپورٹ کنگ ء نیشت انت آئیء گوشت کہ بل
ایشاں اللہ مزین بادشاہ ءے مارا منے حق ء وت دنت۔

وہد گوازان ات گل جان پوریا کنگ ء ات۔ یک روچے آیک لوگے ء کار
کنگ ء کہ راہ ء آئیء را یک ٹکرے سہر دست کپت۔ آئی دل ء گوشت کہ من ایشی
ء بہا کناں چرے زراں زہگانی واستہ کار و بارے کناں۔ مرچی گل جان ہمے کار ء پھ منی

لوگ ء اتلگ ات۔ من وتی دل ء سوچ کت کہ آسیر لاپیں زال ء مرچی چوشیں حالے
 ء حداء سرکتگ۔ من گل جان ء را گوشت کہ اے سہر ء تو بہامہ کن منی مرد یک بلائیں
 کمپنی یے ء کار ء انت منی تئی یک زہگے ہمودا کار اجناں۔ گل جان ء منی منت گپت ء
 آئی زہگے ہمودانو کر بوت پدا ایشاں زہد پہ وشی گوست۔

وہدے سلام انت

مریم وتی اسکول ۽ جنکاں پکنک ۽ برگ ۽ ات۔ جنکانی کساس سد۽ برزات
 ایشانی گو مادہ استانی ہم گون ات۔ مریم اسکول ۽ پرنسل ات۔ اسکول ۽ کوچ ۽ درست
 سوار بوتوں۔ روچ ۽ ورگ ۽ چرگ ۽ سامان ہم ایشاں گوں وت زرت انت۔
 گاڑی روان ۽ یک سرسبزیں پکنک پوائینٹے ۽ سر بوت۔ آہودے کور جو ہم
 تچگ ۽ ات۔ درستیں مردم چہ گاڑی ۽ ایر کپت انت ۽ در چکانی چیراں شت انت۔
 جنک اینگو آنگو سنیل ۽ شت انت۔ ورگ جوڑ کنوک وتی کاراں گلانش
 بوتوں۔ اے جاگہ ۽ یک کسانیں مینگے ہم است ات کہ اودے وڈیرہ قاسم ۽ گس
 ات۔ وڈیرہ قاسم، مریم ۽ پس ۽ کہنیں سنگتے ات۔ وہدے مریم کسان ات گڈاں آئی
 ماس ۽ پس وڈیرہ ۽ گس ۽ مدام شت ۽ اتک انت۔
 وڈیرہ ۽ مستریں بچک ۽ ہما وہدے کہ سور بوتگ ات مریم ہشتمی جماعت ۽
 وانگ ۽ ات۔ نوں باز وہد گو ستگ ات۔ وڈیرہ قاسم دگہ شہرے ۽ شنگ ات۔ آئی
 بچک ۽ وتی جنک صفوراء راہم سور داگ ات۔ مریم ۽ دل ۽ گوشت کہ یک زمانگے
 گو ستگ نوں منی پس ۽ وفات کر تگ ۽ وڈیرہ ہم زندگ نہ انت۔ باریں وڈیرہ ۽ گس
 ۽ مردم چون انت۔

مریم ڈرائیورؓ را گوشت کہ منامنی پسؓ کو ہنیں سنگتؓ ء گسؓ ء روگی انت
 تانکہ نان تیار بنت پداواترکایاں۔ مریمؓ ء گوں وت یک اسٹاف ممبرے ہمراہ کت ء
 دیم پہ وڈیرہ قاسمؓ ء گسؓ ء روانہ بوت۔ وڈیرہ ء گسؓ کم گیش دو سے میل ء دوری ء ات۔
 نوں درائیں کشک ء راہ بدل بوتگ انت۔ آوہد ء اے میتگ ء کچائیں گس اتاں نوں
 پکائیں گس انت بلتے باگ ء باگیچہ ہماوڑ انت۔

صفوراءؓ سورء مریم گوں وتی ماس ء پس ء گوں ات۔ صفورا ہم وتی سورء پد
 مریم ء لوگ ء باز رند ء اتلگ ات۔ بازوش رنگیں جنکے ات۔ آئی دست ء مدام سہرے
 چوڑی ء چلہ ات۔ آئی ء گٹ ء وڑ وڑیں سہرے ہارات انت۔ دراج ء سیاہیں مودہ پہ
 ڈولے آئی ء گوپنگ ات انت۔ صفورا چوچار دہ ء ماہیکان ء وڑا ات۔

صفوراءؓ چار براس ات انت۔ صفورا وتی پس ء گس ء داشتگ ات دانکہ وتی
 براساں چہ جتائی مہ بیت۔ مریم دل ء گوشت کہ حد انت کہ صفورا امرچی لوگ ء بہ بیت
 دانکہ من آئی ء راہم بہ گنداں۔۔

ہے پگر ء سوچ ء آئی ء گاڑی وڈیرہ ء گس ء سر بوت۔ مریم گوں اسٹاف ممبر
 ء گاڑی ء جہل ایرکپت انت۔ آیاں گٹ ء دروازگ جت دمانے ء پد نو کرے ء
 دروازگ پیچ کرت۔

مریم گوشت کہ وڈیرہ قاسمؓ ء گس ہمیش انت؟
 نو کرے گوشت اے وڈیرہ ء مستریں بچک ء گس انت۔ وڈیرہ ء دیر انت
 کہ وفاتے کتگ۔

مریم گوشت ”گس ء حال دے من اتلگ انت وڈیرہ قاسم ء سنگت سفرخان ء جنک۔ من وڈیرہ ء زہگانی گندگ ء اتلگ انت۔ نوکر ء آواناں لوگ ء آورت ء یک بانے ء نادینت انت۔ پریشاں شربت آرت۔ لہتیں منٹ ء پد وڈیرہ قاسم ء بچک گوں آئی جنین ء اتک انت۔ ایشاناں وش اتک کت نند ء نیاد بوت۔ مریم باز وش بوت کہ پس ء کہنیں سنگت ء خاندان ء گوں شریں ملاقاتے بوت۔

مریم ء گوشت کہ ”بی بی صفورا ء حال ء بدے کہ کجا انت؟ گندگ نہ بیت۔
وڈیرہ ء بچک ء گوشت ”آہم ہمد انت۔“

مریم ء گوشت ”من گوں آئی ء ملاقات کنگ لوٹاں۔ گوں آئی ء منی کہنیں
یات بندوک انت۔

وڈیرہ ء بچک ء نوکرانی گوشت کہ ایشاں بی بی ء کرا برے۔ نوکر ء مریم گوں وت حویلی ء دگہ کنڈے ء برت۔ اے چوگلی ء وڑا ات۔ ہردوک یک بانے ء دپ ء سر بوت انت۔ اے بان چہ ڈن ء کڑی جنوک ات انچوسما بوت کہ ادا کس رہائش کنگ ء نہ انت۔ مریم ہمے بان ء شت۔ آئی ء دیست کہ یک کٹے ء سراجنیں آدمے واب انت۔ اے بان ء یک دری ء دوبالشت ایرات۔

نوکر ء ہمے جنین آدم پادکت کہ بی بی پادائی مہمان انت۔ بی بی ء چم پیچ کرت ء پاد اتلگ۔ آئی ء دیم چل ات۔ پیری ء دیے کرچک ء کوس ات۔ مودشنگ ء شانگ اتاں۔ مریم ء نوکر گوشت کہ اے بی بی صفورا انت؟

بی بی ء گوشت ”جی ہومن صفورا آں۔“

مریم چارت کہ جم ایشی ء سلامت انت بلتے منانزا نگ ء انت۔ مریم ء پدا
 جست کت کہ بی بی تو مناء پچہ نیارت من سفرخان ء جنکاں۔ کسانی ء من تئی پس ء
 گس ء مہمان بوتگ اوں۔ نوں صفورا مریم ء پچہ آورت۔ آئی ء گوشت منی چمانی
 رژن نیست من دیست نہ کنناں۔ مریم حیران بوت ء آئی ء را یکبرے پدا ہما و ہدء یات
 اتک۔ آئی چماں ہما پیشی صفورا ات کہ شوق ء ڈولدار ات۔ آئی ء وتی دل ء گوشت کہ
 ہوڈے و ہد ترا سلام انت۔ چونیں مردماں چونیں جاوراں سرکنئے۔

بے ضمیریں مرد

طوبی اسکول ء ٹیچرات - آوتی ماس ء پلس ء یکیں زہگ ات - طوبی ء وتی ماس ء پلس ء سک دوست ات انت پمیشا آئی ء گوشت کہ من سورنہ کنناں پرچکہ من ء پدمنی ماس ء پلس ایوک ء تہنابنت - آوانی خیال داری ء کنوک دگہ کس نیست -

وہد گوزان ات یک روچے وہدے آچہ اسکول ء لوگ ء اتک داں آئی حال دیگ بوت کہ پلس ء دنیا ء یلہ کتگ - وہدے پلس ء چلہ پورا بوت - طوبی ء ماس ء آئی ء را گوشت کہ بچار منی چک تئی پلس ء وفات کتگ یک روچے کیت کہ من ہم وفات کنناں توچٹ ایوک ء تہنابے - منی گپ ء بزورتئی نا کو ء رابچکے است - زیات وانندگ نہ انت ، عمر ء ہم تراچہ کسان انت بلتئی خیال داری ء جوانی کنت - منی گپ ء بہ گرگوں آئی سور بہ کن - من تاں کدی ء زندگ باں -

طوبی ماس ء گپ اش کت انت - دومی روچ ء وتی اسکول ء دزگوہارے ء گوں صلاح کرت کہ ماس ء اے وڑیں گپے کتگ - آئی دزگوہارے گوشت حد امکان ہر دے کہ تئی ماس بیران بوت - تو تہنابے ، کئی تئی خیال ء کنت ، تو کہ پیر بے ایوک ء تئی اولاد تئی خیال ء دار انت -

شپ بوت طوبی ء نماز وانت ء نپاد چیر گیتک وپت - ہے پگر کنگ ء ات کہ باریں نا کوزہگ ء بچک چونیں مردے - من کسانى ء آئی ء رادیستگ ء منی عمر ہم

چہ آئی ء مسترانت بلئے آئی ء فیصلہ کت کہ ماس ء گپ زورگی انت۔ لہتیں وہد ء پد
 طوبی ء گوں عمرخان ء سور بوت۔ سور ء یک سالے ء پد طوبی ء ماس ء وفات کت۔
 طوبی گوں وتی مرد ء پس ء گس ء نشت۔ طوبی ء مرد یک دکانے ء کار ء ات۔ ماہ ء سرا
 ہزار کلدارے گپت پرچکہ آواندگے نہ ات۔

وہد گوزان بوت شش سال ء پداوں طوبی ء زہگ نہ بوت۔ طوبی ء یک
 ذرگوہارے ء آراسوج دات کہ توپہ وت چورائیں زہگے چہ ہسپتال ء بزور۔ آہودا ء
 بے وارثیں زہگ بازانت۔

دومی روچ ء طوبی ء ہے چورابانی ہسپتال ء فون کت۔ آئی ء درائیں حال
 دات انت ڈاکٹر ء گوشت کہ یک لاورثیں جنکے انوں پیدا بوتگ۔ آئی ء پس گوش
 ایت کہ جنک ء نہ زوریں ہر کس ء کہ دئے بدئے تو بیا ایشی ء بزور۔ طوبی وش بوت
 ء تجلی ء ہسپتال ء شت ء ہے جنکے گوں وت لوگ ء آورت۔

وہد گوزان ات طوبی نوں پیرات ء جنک ورنابوتگ ات۔ طوبی ء جنک ء
 میٹرک پاس کرت۔ طوبی ء دیست کہ روچ پہ روچ منی مرد گوں منی جنک ء زیادہ
 نزدیکی کنگ ء انت۔ نان ء آپ ہر دو چیئر وکائی ء ورنانت ء دیراں ننداں گپ کن
 انت۔ طوبی ء اے گپ دوست نہ بوت۔ طوبی ء یک روچے وتی مرد ء راگوشت کہ
 اے جنک ء گوں ہر وہد ء لوڑمہ بو۔ تو وتی کاراں من ء بگش من وت تئی کاراں کناں۔
 بلئے مرد ء آئی ء گپ نہ زرت ء ہر کارے کہ آئی ء بوت آئی ء ہے جنک ء راتوار کت۔
 طوبی سک پریشان ات ہمیشا آئی ء جنک ء سور ء سانگ ء بچک ء شوہازی
 بندات کت۔ آئی ء دل ء جیڑایت کہ ایشی ء جلدی سوردیاں کہ منی مرد گوں ایشی ء
 سک نزدیک بوتگ ء انت۔ ہے پگراں آئی واب برتگ ات۔

یک شپے طوبی پادatk کہ آپے وارت بلئے چاریت کہ مردگارانت۔ آ
جلدی شت جنک ء کمرہ ء کہ جنک ہم گارانت۔ آئی ء وتی دست سراکتاں ء وتارا
چانپٹ جت کہ مرد ء جنک زرتنگ ء شتگ۔ آدوبروتی کمرہ ء شت آئی ء دیست کہ
ٹیبیل ء سرا یک نمدی یے ایرانت۔ نمدی ء نبشته ات کہ من گوں اے جنک ء سورکنیں
من گوں ایشی ء دگہ ملکے ء رواں۔ منی نیمگ ء بزوں من تراطلاق داتگ، تو بزائے ء
تئی کار۔۔۔ گوں ہے گپاں طوبی پرشت ء ہلاس بوت۔

مرچی طوبی وتی ماس ء گس ء ایوک ء تہنا پہ مرگ ء ودار ء زند ء روچاں
گوزینگ ء انت کہ کدیں مرگ بنیت ء آئی ء راچہ درد ء گماں آزاد بہ کنت۔

پی ایچ ڈی سکالر

فاطمہ یک انجینئرنگ کے داخلہ بوت کے لیے چھ ماہ کی تلاش کے بعد کوہاٹ انتہائی دور دورے پر سفر کیا۔ کوہاٹ انتہائی دور دورے پر سفر کیا۔ کوہاٹ انتہائی دور دورے پر سفر کیا۔

آئی وٹی ڈرائیور، راکوٹ بریس قبرستان، فاطمہ کے لیے وائس پرائیور۔
وہدے آقبرستان، سر بوت۔ فاطمہ انچومارات کے ہر کنڈ حاموش انتہائی ہما ڈاکٹر
قبر شہازات کے نوک وفات بوتگ ات۔ ہمائی قبر، کراشت، دعائے لوٹ ات۔

ہے وہدے کہ فاطمہ دعا لوگ ات آئی، راہما وہدگیر پیدا ک ات کہ اولی
براں گوں ڈاکٹر، دیم پہ دیم بوتگ ات۔ آئی، یات ات کہ ہے ڈاکٹر انٹرنیشنل
پروگرام، وٹی مقالہ، وانگ ات۔ ہال چہ مردم، پرات۔ ڈاکٹر وٹی مقالہ، بازشر
وانگ ات۔ ڈاکٹر امریکہ، انگلش لٹریچر، PHD کرتگ ات۔ آئی، وٹی دل
گوشت کہ اے مرد، وٹی زندہ، چچو محنت کتگ، اے جاہ، سر بوتگ، آئی، نوکری
یونیورسٹی، ات، دنیا، کنڈ کنڈ، گوشتگ ات۔ آئی، باریں چچو شاگرد جوڑ کتگ ات
بلنے مرچی حاکانی چیرا وٹی وپتگ۔

فاطمہ، دعا لوٹ ات، پرائیور بوت۔ فاطمہ، ڈاکٹر، گس، آئی، پریس، اتنگ
ات۔ فاطمہ، ڈاکٹر، گس شہازگ، ات پرچہ کہ آولی گوشت، اے ہلک، اتنگ

ات۔ یک مردے ء فاطمہ ء راڈاکٹر گس ء شون دات۔ اے یک مزنیں حویلی یے
 ات۔ ایشی ء شش ہپت کمرہ ات انت۔ لوگ ء دیم ء یک سرسبزیں باگے اوں
 است ات۔

لوگ ء مردماں فاطمہ بیا بخیر کت۔ فاطمہ ء را یک بانے ء نادینت۔ لہتیں
 جنین آدم اتک۔ دو جنین آدم ساری ء بان ء نشنگ ات۔ ڈاکٹر ء ناجوڑی ء حال ء حوال
 بوت۔ فاطمہ ء ڈاکٹر ء جنین حوصلہ دات۔ پیریں زالے ہم بان ء نشنگ ات۔ آئی ء
 گریت ء گوشت، اے جنک ء گندے منی نشار انت۔ سور ء پد ایشی مرد ء ایشی ء رایل
 داتگ ء دگے سورے کرتگ۔ ایشی ء حرج ء درج کنوک وت ڈاکٹر ات بلے نوں آئی
 سر ء سا بگ شنگ من پریشی ء سک بازملوراں۔

فاطمہ ء ڈاکٹر ء جنین جست کت کہ تئی جنک ء واننگ؟ ڈاکٹرے جنین ء
 گوشت کہ ڈاکٹر ء راجنکائی وانگ دوست نہ بوتگ۔ جنک ء ہم قسمت خراب انت
 کہ مرد ء دگے جنینے گپتگ ء ایشی ء رایل داتگ۔ ایشی گوٹڈیں زہگ انت آلبے پتی
 ء چون باں۔ فاطمہ ء ڈاکٹر ء جنک ء چارت کہ سک ملور ء پریشان ات۔ چمے چہ ارساں
 پر ات انت۔

فاطمہ دل ء گوشت کہ یک مردے پی ایچ ڈی بہ کنت ء ڈنی ملکہ ء ڈگری
 یافتہ بہ بیت۔ پدا ہم وتی جنک ء بے تعلیم بہ کنت۔ اے چونیں نادانیں سوچے، اے
 چے وڑیں فیصلہ یے کہ آئی پت ء کتگ ات۔ فاطمہ کے نشت پدا مردے رخصت
 کت انت ء واپس وتی شہر ء نیمگ ء راہی بوت۔ درانیں راہ ء فاطمہ ہمے جیڑگ ء
 ات کہ اے چونیں ڈاکٹرے کہ وتی جند ء جنک ء جاہل ء بے علمے کرتگ۔ اگاں آئی

مہرء تعویز

مرچی آئیء اسپتیں کفنے گؤرا ات۔ آئی دیم انگت ء رژن ء ات بلئے آ
ملورات۔ مرگ ء رندا ہم انچوسما بوت کہ آپہ کسے ء گلہ دارانت۔

مرچی اے گس ء آپہ مدامی یلہ کنگ ء انت۔ ہما گس ء کہ ۳۰ سال ہما
بوتگ۔ مردماں یک یک ء آئی دیدارکت۔ آئی پس دوراؤشتا تک ات۔

رخسانہ یک معذوریں جنکے ات۔ آئی ء را پولیو بوتگ ات۔ ماس ء چہ
کسانی ء آئی چارگ کتگ ات۔

رخسانہ ء پس رستم ظالمیں مرد کے ات۔ رخسانہ ء یک براتے ء دگہ دو
گوہاراست ات۔ آئی پس ء مدام گوں یکے ء داواکت۔ مدام کسانیں کارانی سرا
ڈرمان دات۔ رخسانہ ء پس نوں ریٹائر بوتگ ات۔ آئی ء دکا نے پیچ کت۔ درائیں
روچ ہمو داوتی کار ء سرات ء روزرد ء وہد ء گس ء اتک۔

رخسانہ ہر روچ دل مانگ ات کہ پس گومن شریں دل ء گپ بہ جنت۔
کمومنی کرا بہ بندیت، منا حوصلہ بدتنت۔ من آئی مُنڈ ء معذوریں جنکاں کہ دنیا ء ہر مراد
ء چہ بے مراد باند بلئے پس منی خیال نہ کنت۔ ہر وہد کہ گس ء کیت من ء، مُنڈ گوش
ایت منی نام ء پہ مہر ہچبر نہ گپت۔

من ء پرخسانہ ء سک بزرگ بوت۔ یک روچے من ء گوش ایت کہ تو
 چونیں نیک دلیں جنینے ات۔ تو منی ماس ء سنگت نے بلتے مدام منی حال ء گرے منی
 واستا چیز کارے، گو من گپ جنے، کندے، منامشگول کنے۔ تو کائے من سک وش
 باں۔ اتوار ء روچ ء من رخصانہ ء گس ء شتوں۔ مرچی منی دل ء ات کہ رخصانہ ء سمجھیں
 شہر ء پیشداریں۔ آئی دل وش بیت۔ رخصانہ ء ماس ء را آئی مرد ء سک بزرگ کتگ
 ات آوتی زند ء روچاں پہ موجاہی ء ملوری ء گوازینگ ء ات۔ آسکیں بدیں مردے
 ات۔ آئی جندے زہگ شہ آئی بیزاری ات انت۔

رخصانہ بر آندہ ء نندوک ات من گس ء پترتوں۔ آئی پس نوک چہ دکان ء
 نیمگ ء مناد یست ء گوشتے ”مرچی تو سہب ء سرا آہتگ ات۔

من گوشت ”مرچی من رخصانہ ء پہ سنیل ء براں بزرگ لوگ ء مدام نشنگ
 دلے وش بیت۔ رستم ء پہ شگان گوشت کہ اے منڈ ء سنیل۔ ہے گپ گوشت ء گس
 چہ دراتک۔ مار رخصانہ ء گاڑی ء سوار کرت ء راہی بوتان۔ شہر ء کند کند ء آئی ء را پیش
 داشت، آئی ء را ورگی چیز گپت دات۔ آسک وش ات پہ من ء دعایے کرت۔ ما کہ
 گس ء سر بوتان و ہدیگاہ ات۔ مار رخصانہ ء راچہ گاڑی ء ایر کرت گس ء آرت۔

رخصانہ ء ماس منی منت وار بوت کہ تو منی زہگ ء پہ باز تکا سرے۔ من پاد
 اتک ء وتی گس ء راہی بوتان کہ رخصانہ گریت ء منی دست گپت ء گوشت کہ بی بی تو
 چہ یک ملایے ء انچیں تحویزے نہ گرے کہ منی پس گو من تئی وڑا مہروان بہ بیت۔

منی چم ارسی بوتتاں من سک پریشان بوتتاں کہ اے چونیں دورے کہ یک
 معذوریں جنکے پہ وتی پس ء مہراں ملاہی تعویز ء چٹ گرگ لوٹیت۔ اے پہک
 قیامت ء نشانی انت۔ من درائیں راہ ء ہے چیز ء جیڑگ ء اتاں۔ من نزاتنگ کہ آ
 وہد ء رخسانہ ء چے پسو بدیاں۔۔۔ دل ء گوشت کہ باندہ رواں آئی ء سر پد کناں کہ
 پس ء مہر پہ تعویز گرگ نہ بنت ء یک روچے آوت گوں تو مہر کنت بلتے اے گپ
 گشک ء مناموہ نہ رست ہے شبپ ء رخسانہ ء دنیا یلہ کت۔

محرومی

بے آپ ۽ ریگستان نندگ نہ بیت بلئے ہمے ریگستان ۽ یک کچائیں آبادی
یے است ات۔ وہدے ہور بوت گڑاں آپ یک کڈے ۽ مچ بوت انت۔ ہمے
لردیں آپ، مال ۽ دولتوں وارت ۽ مردماں ہم کار مرکزکت۔

مرچی یک رپوٹڑے ہمے ہلک ۽ اتلگ ات۔ رپوٹڑ حیران ات کہ اے بیتگ
چہ زر ۽ دور نہ انت۔ یک نیمگے مزینیں ماڑی ۽ سی پیک ۽ کاروبار دومی نیمگ ۽ اے
بیتگ ۽ مردمانی بے وسی ۽ لاچاری، کچائیں لوگ ۽ کڈک کہ ہچی یے مان نیست۔

کریم بخش اے بیتگ ۽ میرٹک پاسیں یک ورنات۔ آئی پہ وت یک
جاگہ یے بیتگ ۽ زہگانی وانینگ ۽ جوڑ کرتگ۔ اے رپوٹڑ ۽ ساری ۽ یک NGO ۽
مردمے ہمداتلگ ات۔ ہمیشی ۽ کریم بخش ۽ راکمک ۽ مدت کت۔ یک جگی یے
۽ لہتیں کتاب پہ زہگانی وانینگ ۽ ہمیشی ۽ داتگ ات۔ رپوٹڑ کریم بخش ۽ گورا اتک ۽
آئی ۽ راجست ۽ پرس کت۔

کریم بخش ۽ گوشت کہ ”مئے بیتگ ۽ مردماں ساپیں آپ پہ ورگ نیست
انت ہمے لردیں آپ ۽ ورنات۔ مئے بیتگ ۽ جنین آدم پہ ورگ ۽ دارگ چن انت
پرچکہ گیس نیست انت۔ جوانیں ورگ نیست۔“

رپوٹر حیران ات کہ اے ملک ء چوینین حاکم انت کہ ایشانی عوام خوار ء ذلیل
 انت بلتے کس ایشانی حال ء جست ء نہ کنت۔ اداہسپتال است، نئے شمریں اسکول
 نئے ورگ ء آپ است، ناں شمریں بازارے۔ پے سی پیک ء درائیں حاکمانی دل
 آپ دنت بلتے اصل ء اے ملک ء حاکم نیاں ظالم انت۔ رپوٹر ہے پکر ء ات کہ لہتیں
 جنین آدم ء زہگ پلاسٹک ء بوتل ء بالٹی اش دست ء ات ء ہما کڈ ء نیمگ ء پیدا ک
 اتاں کہ لردیں آپے مان اتے۔ رپوٹر گوں کریم بخش ء ہما نیمگ ء راہی بوت،
 وہدے اے سر بوتان گنداں کہ مردماں وتی ڈبی گون انت ء آپ ء پُر کنگ انت
 دومی نیمگ ء یک ء دوحر ء لہتیں گوک ء میش ہم ہے آپ ء ورگ ء انت۔

گل محمد کریم بخش ء پس ات آہم ہے کڈ ء سر بوت۔ سلام ء دعاء پد گل محمد چہ
 رپوٹر ء جست کت کہ واجہ اے سی پیک چے ات؟ رپوٹر پے مسکرا گوشت اے گوادر ء
 تیاب ء بستگیں ماڑی انت۔

گل محمد جست کت کہ من اش کتگ مئے زمین ء گیس است، سیندک ء
 سہر در کیت اے درائیں چیزاں درآمد براں مارا ہچ فاندگ نیست۔ منی جنک سوری
 انت بلتے مناطقت نیست کہ یک سہر ء پلکے آئی واستہ بگریں۔

کریم بخش شہرا مزوری کنت بیگاہ ء وہد ء کیت ء اے زہگاں وانین
 ایت۔ بے چارگ مدام پگر کنت کہ مئے قسمت کدی بدل بیت؟ مئے مردم اے
 حراہیں آپ ء ورگ ء کدی یل کن انت؟ مئے گپ ء کئے اش کنت؟ کئے مئے
 مدت ء کیت؟ ما اے ملک ء مردم نیاں؟ مدام انچیں گپ کنت۔

گل محمدؑ گوشت کہ اے بیٹگؑ درائیں مردم ڈھاڑیؑ سرازند گوازینگ
 ءانت۔ بے چارگیں کریم بخشؑ مدت ء بہ کنے اے بچارگ بیٹگؑ زہگانی وانینگ
 ءانت کہ بلکیں اے زہگانی چم پیچ بہ باں۔ ماو بے تعلیمیں مردماں ما ایش کنناں منے
 زمین خزانگاں پُرانت بلے ما ہیج کت نہ کنناں۔“

گل محمدوتی دستاں برز کنت گوش ایت خدا تو کجائے؟ رپوٹراے درائیں
 منظر ء چارگ ء ات ءوتی رپوٹر ء ہے گیاں نوشتہ کنگ ات۔ جنکائی قطارے ء ڈبی
 سراء بالٹی ایش دست ء دیم یہ بیٹگ ء روان ات انت۔۔

